

svētdienas•rīts

Jūlijs 2024 Nr. 7 (2004)
2,00 €

**Arhibīskaps
Jānis Vanags:**
“Kristus avots un
tava mulķīgā aka”

In memoriam

*Mūžībā devies mācītājs simtgadnieks
Romāns Skuja (1923–2024)*

Jubileja

Rīgas Jēzus draudzes Māmiņgrupai – 30!

Piedalies

*“Camino Latvija” aicina vienu dienu iet
Sv. Jēkaba ceļu Latvijā*

Prieks. Vienkāršība. Žēlastība

Balvas “Baznīcmūzikis 2024”
laureāte Rudīte Kolāte:

**“Ticība sniedz drošu
cerību uz nākotni”**

Inga Reča,
žurnāla “Svētdienas Rīts”
redaktore

Lai līst Dieva žēlastības lietus!

Domāju, vienai lielai “Svētdienas Rīta” lasītāju daļai ir savs zemes gabaliņš. Un jūs noteikti esat pamanījuši, ka ne vienmēr mūsu čaklā darbošanās dārzā tiek atalgota – katru gadu ir kāda kultūra, kas aiziet bojā vai negrib augt, lai kā tu to apčubinātu. Un otrādi – cilvēks neko nedara, varbūt pat ir jau zaudējis cerību, ka tā kādreiz nesīs augļus, un piedraud: “Nākošgad šo liliju dobi raksim ārā, te nekā nebūs!” Pienāk “nākošais gads”, un – lilijas, kuras slimoja un kuras apgrauza visi kukaiņi, kam vien nebija slinkums, aizaugušajā dobē zied kā trakas, un tām nav uzmeties neviens rūsas plankumiņš! Vai jūsu dārzā arī augļi šogad aizmetas vai ikkatram ķirša ziedam? Tādu skatu nebiju redzējusi vēl nekad – izskatījās, ka no ķiršu kociņiem līst sarkanu ogu lietūs! Nevienu gadu nav tā, ka dārzkopis netiktu atalgots, – sezonas beigās paēdis pats un vēl pietiek, ko padalīt radiem, draugiem, kaimiņiem.

Tā arī ar cilvēka mūžu: vienam Dievs iedalījis mazāku skaitu pavasaru, bet citam kā manam ķirsim šogad simtu vienu, bet, galu galā, visi mēs tiksimies tur, Dieva dārzos, mūžībā. “Šis garais mūžs ir tikai Dieva žēlastībā vadīts. Dieva žēlastība ir tā, kas cilvēku vada, un to izjūt ikviens savās dienas gaitās. Dieva žēlastība ir tā, kurā mēs dzīvojam, kurā mēs darbojamies, pildām savu uzdevumu, kas ir nolikts no Dieva. Ar to arī jādžīvo,” sacīja mācītājs Romāns Skuja, pagājušajā gadā gatavojoties atzīmēt savu 100. dzimšanas dienu. Jāņa Kristītāja dienā mācītājs piedzima Debesīm...

Bagātīgs jubileju birums nolijis jau vasaras pirmajā mēnesī gan draudzēm, gan dažādām kalpošanām. Sirsnīgi nosvinēta skaitliski nelielās, bet ļoti darbīgās un draudzīgās Pāles draudzes dievnama 85 gadu jubileja. Vai jūs zināt vēl kādu draudzi, kurai mācītājs korāļus pavada, spēlējot ģitāru?! (Uz žurnāla vāka vēlējamies vēsturei saglabāt krāšņo Pāles dievnama dzimšanas dienas dekoru. – Red.) Ar pilnu sirdi prieka un pateicību Dievam LELB Jēzus draudzes Māmiņgrupa atzīmēja savas pastāvēšanas 30. gadskārtu. Toreiz, 1994. gadā, divas jaunās māmiņas – Edīte Lūse un Vijolīte Doze – uzsāka šo sadraudzību, jo vienas netika galā ar dzīves izaicinājumiem. Apskatiet foto 9. lpp., cik nu kupla ir Jēzus draudzes Māmiņgrupa! Turklāt jau 19. gadu viņas rīko sadraudzības dienas visas Latvijas kristīgajām māmiņām.

Nosvinēts arī 23. izlaidums Luterā Akadēmijā, un apliecības saņemmuši 2024. gada Lektoru kursu beidzēji, kuri vēl tikai solās nest bagātīgus augļus savās draudzēs. Savukārt Lubānas draudzes ērģelnieci un mūzikas dzīves vadītājai Rudītei Kolātei vairs nekas nav jāpierāda – viņa saņēmusi lielo pateicības balvu un nomināciju “Baznīcmūziķis 2024” par 36 draudzē nokalpotiem gadiem!

“Bet no Dieva žēlastības esmu tas, kas es esmu, un Viņa žēlastība manī nav bijusi veltīga.” (1Kor 15:10) ●

SATURS

- 3 Arhibīskapa sprediķis**
Kristus avots un tava muļķīgā aka
- 4 In memoriam**
Mūžībā devies mācītājs Romāns Skuja (1923–2024)
- 5 Ziņas**
Apbalvojumu “Uzticības vairogs” saņēmusi Rita Grasmāne-Laše
- 6 Notikums**
Liepājas diecēzes Svētdienas skolu sadraudzības diena Saldū
- 8 Izglītība**
Lutera Akadēmijā – 23. izlaidums
- 9 Jubileja**
Jēzus draudzes Māmiņgrupai – 30
- 10 Draudzēs**
Pāles baznīcai – 85
- 12 Izglītība**
Noslēgušies “Lektoru kursi 2024”, nosvinēts LELB lektoru salidojums
- 14 Saruna**
Ar ērģelnieci, balvas “Baznīcmūziķis 2024” ieguvēju Rudīti Kolāti
- 17 Baznīcu nakts**
Atskats un pateicības par 2024. gada Baznīcu nakts notikumu
- 18 Ārzemēs**
Kristīgajām skolām Dānijā ir laba slava
- 19 Vajātā Baznīca**
Indija. Te es esmu. Sūti mani!
- 20 Mūzika**
Latvijas bazūņkoris muzicē kopā ar tūkstošiem pūtēju Vācijā
- 22 Garīgā aprūpe**
Prieks, vienkāršība, žēlastība
- 25 Grāmatas**
Izdota grāmata “Ticība Kristum un labie darbi”
- 26 Pieminam**
Mācītājam Edgaram Rumbam – 120
- 28 Piedalies**
“Camino Latvija” aicina vienu dienu iet Sv. Jēkaba ceļu
- 29 Svētdienas skola**
Kā viņi satikās? Rebeka un Īzaks. Ivars Jēkabsons
- 30 Fotomirkšķis**
Aldis Kalniņš saņem balvu “Gada Bībeles cilvēks 2023/2024”

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050 **izdevums žurnāls “Svētdienas Rīts”**.
Redaktore Inga Reča +371 26459800. Datorgrafiķe Irēna Vītomska. Redakcijas adrese: Mazā Pils iela 4, Rīga, LV–1050, tālr. + 371 67224911, e-pasts: svetdienasrits@lelb.lv,
Iznāk kopš 1920. gada janvāra, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespīests Poligrāfijas grupā “Mūkusalā”.
Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu “Svētdienas Rīts” obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – dzimšanas dienas pušķis Pāles baznīcai. Foto – L. Tauriņa.
Uz ceturttā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

Kristus avots un tava muļķīgā aka

Sprediķis teikts Piņķu Sv. Jāņa baznīcas 150. dzimšanas dienā, pārraidīts LTV 2024. gada 16. jūnijā

Jānis Vanags, arhibīskaps

Stāstā par Jēzus tikšanos ar sievieti pie akas ir četri vienkārši vārdi, kas ved pie dziļas patiesības: “Bija ap sesto stundu.” Sievietei nevajadzēja būt pie akas. Tas bija dienas vidus, pati lielākā tveice, kad visi cenšas patverties mājās un atsākt rosīties, kad karstums atlaidies. Neviens nenes ūdeni tādā laikā. Taču tieši tādēļ viņa izvēlējās šo stundu, lai nevienu nesatiktu. Viņa zināja, ka apkārtējie viņu nosoda. Viņa pati nebija apmierināta ar savu dzīvi.

Arī Jēzum nevajadzēja būt pie akas. Jūdi ar samariešiem nesagājās. Samarieši bija tie, kas palika savā zemē, kad iekarotāji tautas lielāko daļu aizdzina trimdā uz Bābeli. Kad trimdinieki atgriezās, lai atjaunotu Jeruzalemi, viņi norobežojās no visiem, kas bija saļaukušies ar svešautiešiem, negribēja atstāt savas nejdūdu sievas vai nevarēja pierādīt savus radurakstus. Tādi bija samarieši, tādēļ īstentīcīgi jūdi meta likumu apkārt viņu zemēm. Tāpēc sieviete likās tik pārsteigta, ka Jēzus ne tikai bija pie akas, bet pat uzrunāja viņu. Ja dzīvē viss notiktu pēc cilvēku prāta, šai sarunai nevajadzēja notikt. Paldies Dievam, ne vienmēr notiek pēc cilvēku prāta.

Tas vien, ka saruna notika, jau ir svarīgi katram personīgi. Katram ir gadījies būt situācijā, kuru nevienam negribam rādīt. Mums būtu ļoti kauns, ja kāds cilvēks to uzzinātu. Par to, ka Dievs to zina, ir bailes pat domāt. Kad dzīvē esam tādā dzīves vietā, tad šķiet, ka Jēzus *nevar* tur būt, Viņš taču ir svēts, un svētums ar to nesaietas. Tas ir sāpīgi un vientuļi, jo dziļi dvēselē katrs cilvēks ilgojas pēc svētuma. Saruna pie akas rāda, ka Jēzus dodas tieši iekšā tavā Samarijā, lai tevi tur satiktu. Ir pat teikts, ka Viņam vajag tur būt, Viņš jūt tādu vajadzību: “Jēzum vajadzēja iet caur Samariju.”

Kad meklējam līdzsvaru, kurā būt mierā ar sevi, kad ilgojamies dzīvot saskaņā ar saviem ideāliem un atrast jēgu savai esmei, tas bieži liekas tik sarežģīti un neaizsniedzami, ka varam sajusties kā mazs Prometejs, kam kaut kas Dievam jānozog. Senajiem grieķiem bija teiksma par Prometeju, kas nozaga dieviem uguni un deva to cilvēkiem. Dievi viņu par to nežēlīgi sodīja.

Taču Jēzus līdzībā par pazudošo dēlu Tēvs saka: “Viss, kas ir Mans, ir tavs.” Tas, ko tu meklē un pēc kā ilgojies, tas, ko tu mēģini, kā nozagt dieviem, bet saņem tikai sodu, tas, ko meklējot tu dodies iekšā kaislībās, kas tevi tikai posta – tas viss jau ir tavs. Vai tu to neredzi? Kungs Jēzus ir turpat, tavā Samarijā, lai tev to dotu. Viņš runā ar tevi tavā tveices stundā. Klausies!

Jēzus zina, kādēļ sieviete ir atnākusi viena un tādā stundā. Viņš zina, ka viņas dzīve ir lielā nekārtībā. Taču Viņš neklūp tūdaļ virsū ar pārmetumiem un prasībām. Tas nenozīmē, ka Jēzum nav prasību, taču Viņš negrib sievieti nostrotēt. Viņš grib tai palīdzēt, tāpat kā

mums. Jēzus sāk ļoti saudzīgi, norādot uz aku: “Ikvienam, kurš dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kurš dzer no ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps nemūžam; ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” Tas skan noslēpumaini. Kurš to var saprast? Jēzus saudzīgi māca atrast mīklaino vārdu saikni ar dzīvi. Viņš ievada sarunu par ikdienišķo: “Ej, pasauc savu vīru un nāc šurp!” Saruna kļūst konkrēta. Izgaismojas iemesls, kādēļ viņa ir nākusi šurp tā, lai nevienu nesatiktu. “Pieci vīri tev ir bijuši, un tas, kas tev tagad ir, nav tavs vīrs.” Viņas dzīves modeli Jēzus salīdzina ar šo aku, pie kuras ir jāatgriežas atkal un atkal.

► 24. lpp.

Mācītājam un ērģeļu meistaram Jānim Kalniņam – 60!

12. maijā Ugāles draudzē notika Septītās Lieldienu svētdienas dievkalpojums, kurā ar pateicību atzīmējām Zlēku, Ugāles un Popes draudzes mācītāja un ērģeļu būvnieka Jāņa Kalniņa 60 gadu jubileju. Mācītāju sveica arī Liepājas diecēzes bīskaps Hanss Martins Jensons un Piltēnes iecirkņa prāvests Kārlis Irbe.

24. jūnija vakarā 100 gadu vecumā Mūžībā aizsaukts **mācītājs emeritus Romāns Zigfrīds Skuja (13.11.1923.–24.06.2024.).**

Izvadīšanas dievkalpojums **2. jūlijā plkst. 13.00** Rīgas Vecajā Sv. Ģertrūdes baznīcā. Guldīšana zemes klēpī Rīgas I Meža kapos (pulcēšanās pie vārtiem plkst. 14.30).

Izsakām sirsnīgu līdzjūtību tuviniekiem un visi, kas mācītāju pazinuši personīgi.

Mūžīgu mieru dod, ak Kungs, Mūžīgā gaisma lai atspīd. Lai dus mierā!

Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!
(Ps 73:26)

Dzimis 1923. gada 13. novembrī Rīgā. Tēvs Kārlis strādāja Rīgas Tramvaju un trolejbusa pārvaldē par revidentu, bet brīvajā laikā – gleznoja. Māte Elvīra – slimnīcā un turēja rūpi par ģimeni, iemācīja dēlam spēlēt šahu. Mācījies Rīgas Raiņa vidusskolā (1946). Strādājis Komunālas saimniecības ministrijā par noliktavas pārziņi, vēlāk studiju un kalpošanas gados – Rīgas Tramvaju un trolejbusa pārvaldē. Teoloģisko izglītību ieguvis Akadēmiskajos teoloģiskajosursos. Ordinēts 1976. gada 19. septembrī Rīgas Svētā Jāņa baznīcā. 1983. gadā saņēmis mācītāja amata krustu. Kalpojis Rīgas Svētā Jāņa, Skultes un Nītaures draudzēs. Visilgāk – Rīgas Vecajā Svētās Ģertrūdes draudzē (no 1973) un Budbergas Svētā Pāvila draudzē (no 1977). Ar 2009. gada 1. jūliju piešķirts mācītāja emeritus statuss. Studentu korporācijas “Latvia” biedrs.

Pats mācītājs uz jautājumu, kāds ir bijis skaistā mūža noslēpums, atbildēja: “Mūža ir bijušas trīs mīlestības – darbs, gleznošana un šahs.” Staigāšana ar Dievu un kalpošana pie Viņa altāriem ir piepildījusi mācītāja dzīvi ar gandarījumu un prieku. Gleznotāja talantu mantojis no tēva, piedalījies izstādēs no 1963. gada. Savukārt, sastādot šaha kompozīcijas, ir guvis starptautiskus panākumus.

“Šis garais mūžs ir tikai Dieva žēlastībā vadīts. Dieva žēlastība ir tā, kas cilvēku vada, un to izjūt ikviens savās dienas gaitās. Dieva žēlastība ir tā, kurā mēs dzīvojam, kurā mēs darbojamies, pildām savu uzdevumu, kas ir nolikts no Dieva. Ar to arī jādzīvo,” tik vienkārši sava mūža gājumu vērtēja mācītājs Romāns Skuja, gatavojoties atzīmēt savu 100. dzimšanas dienu. ●

Bet no Dieva žēlastības esmu tas, kas es esmu, un Viņa žēlastība manī nav bijusi veltīga.
(1Kor 15:10)

ZIŅAS

Iesvēta Likteņdārza ekumenisko kapelu

Svētbrīdī 16. jūnijā piedalījās četru Latvijas vadošo konfesiju pārstāvji – Latvijas Romas katoļu Baznīcas Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbignevs Stankevičs, Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags, Latvijas Baptistu draudžu savienības bīskaps emeritus Pēteris Sproģis, virspriesteris, Rīgas Debesbraukšanas pareizticīgo latviešu draudzes pārzinis Jānis Dravants. Uzrunas teica brīvdabas kapelas arhitekts Andris Kronbergs un Aizkraukles novada domes priekšsēdētājs Leons Līdums. Dziedāja Ogres senioru koris “Altera”.

Kapela tika veidota aizvadītā gada nogalē. Tā ir iecerēta kā vieta, kur “ikviens varēs rast mieru un garīgu spirdzinājumu, nodoties lūgšanām, kā arī tā būtu vieta laulībām, kristībām vai citiem ģimenēm būtiskiem brīžiem”. Likteņdārza īstenotāji tāpat cer, ka kapela varētu kļūt par iecienītu apstāšanās vietu svētceļniekiem.

Zbignevs Stankevičs par kapelu saka: “Likteņdārzs kā nacionāla piemiņas vieta atgādina ikvienam tā apmeklētājam, cik dārgu

cenu 20. gadsimtā nācās maksāt mūsu tautai totalitāro režīmu un šīs pasaules vareno izraisīto karu dēļ. Likteņdārzā izveidotā brīvdabas kapela ar altāri dos iespēju apmeklētājiem apstāties un veltīt kādu brīdi apcerei, pieminot bojā gājušos un lūdzot Dievu, lai Viņš pasargā Latviju no kara un totalitārisma neprāta.” Savukārt Jānis Vanags uzskata: “Kapela Likteņdārzā – tas ir tik dabiski un likumsakarīgi! Jēzus teica: “Ūdens, ko Es cilvēkam došu, kļūs viņā par avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” Kristus vēsts dzīvais ūdens dzirdināja mūsu tautas saknes, lai tā nestu latviskas, eiropeiskas kultūras augļus. Kristus vēsts bija dzīves pārliecība vairumam cilvēku, kuru piemiņai ir veidots šis dārzs. No tās mēs joprojām smēlam izjūtu par labo, skaisto un svēto. Līdz šim Likteņdārzā trūka kapelas. Tagad tas ir pilnīgs.”

Kokneses fonds sāka veidot Likteņdārzu gandrīz pirms 20 gadiem. Tā ir piemiņas vieta 20. gadsimtā nežēlīgajos karos un komunistu represijās cietušajiem un zaudētajiem latviešiem. ●

Sagatavots pēc KABIA ziņām

Piltenes iecirkņa prāvesta amatā iaved mācītāju Kārli Irbi

9. jūnijā Piltenes baznīcā (iecirckņa titulbaznīcā) notika Piltenes iecirkņa prāvesta amatā ievešanas dievkalpojums. Pamatojoties uz iecirkņa vēlēšanu rezultātiem un bīskapam dotajām pilnvarām, uz jaunu termiņu prāvesta amatā iecelts Kārlis Irbe. Dievkalpojumu vadīja bīskaps Hanss Martins Jensons.

Kārlis Irbe Piltenes iecirkņa prāvesta amatā apstiprināts uz otro termiņu. Pilnvaru laiks ir septiņi gadi – līdz 2031. gada 1. jūlijam. Piltenes iecirkņa sastāvā ir 15 draudzes, kuru darbības pārraudzību nodrošina prāvests. Kārlis Irbe ordinēts 2012. gada 14. augustā. ●

Apbalvojumu “Uzticības vairogs” saņem Rendas draudzes locekle Rita Grasmāne-Laše

Liepājas diecēzes aktualitātēm aicinām sekot līdzi mājaslapā www.liepajasdieceze.lv vai Liepājas diecēzes Facebook kontā.

16. jūnijā Rendas baznīcā dievkalpojumā Liepājas bīskaps Hanss Martins Jensons pasniedza apbalvojumu “Uzticības vairogs” Rendas draudzes loceklei Ritai Grasmānei-Lašei. 1989. gada 6. aprīlī prāvesta Modra Plātes vadībā Rendā tika izveidota jauna LELB draudze. Kopš draudzes dibināšanas pirmās dienas, 35 gadus, Rita Grasmāne-Laše aktīvi piedalās tās dzīvē un notikumos. Kalpojusi kā draudzes padomes locekle, kasīere, revidente. Nonogurstoši piedalās baznīcas apkārtnes un telpu sakopšanā un sagatavošanā dievkalpojumiem un pasākumiem baznīcā. Pateicamies Ritai Grasmānei-Lašei par nesavtīgo, uzticīgo un uzcītīgo kalpošanu Rendas draudzē un baznīcā, apsveicam ar apbalvojumu! ●

Saldus M. Lutera draudzē // 22. jūnijā notika draudzes sadraudzības diena. Saldū viesojās lektore, arhitekte Helēna Dekante, kas draudzes dienas dalībniekus veda aizraujošā vēstures ceļojumā pa Saldus apkārtnes baznīcām. Bija arī sarunas, sadraudzība, mūzika, kopīgas maltītes un diskusiju grupiņas.

Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes baznīcā // 19. un 26. jūnijā, kā arī 10. jūlijā draudzē risinājās seminārs “Drošsirdīgs vīrietis”. Tā mērķis bija drošā vidē no jauna aktualizēt šādus tematus: vīzija par vīrišķību jeb kāda ir Dieva dotā vīzija par vīrišķību, lai tā kļūtu par katra vīrieša ikdienu; kā palikt Svētā Gara spēka piepildītiem, izdzīvojot vīrišķības dāvanu. Semināra laikā bija iespēja pārrunāt vakara tēmu mazajās grupās un individuālā sarunā satikties ar mācītāju Aldi Elbertu vai Kristu Kalniņu, kā arī saņemt aizlūgšanas par aktuāliem jautājumiem.

Pīnķu Sv. Jāņa draudzē // No 9. līdz 16. jūnijam baznīcā katru dienu notika pasākumi par godu dievnama iesvētīšanas 150. gadadienai. 23. jūnijā tika svinēts dievkalpojums Jāņa Kristītāja dzimšanas dienas piemiņai, un pēc tā dievkalpojuma dalībnieki pulcējās uz Jāņa Kristītāja dzimšanas dienas sadraudzību. 3. septembrī draudzē atsāksies kristību un iesvētības mācību kurss.

Lubānas draudzē // 2. jūnijā Lubānas draudzē sveica ērgelnieci Rudīti Kolāti, kura saņēma godpilno titulu “Baznīcmūziķis 2024”. Rudīte ir dedzīga kalpotāja un vienmēr priecājas iesaistīties draudzes dzīvē, kalpojot ar brīnišķīgu ērgel spēli. Šogad apīrt jau 36 gadi, kopš Rudīte sākusi muzikālo kalpošanu Lubānas draudzē. Paralēli draudzes muzikālajai dzīvei Rudīte darbojas arī Lubānas kultūras dzīvē, vadot Mākslas un mūzikas skolu, mācot bērniem mūziku skolā, kā arī vadot ansambli “Nakts Putni”.

Iecavas draudzē // Draudze ir saņēmusi NKMP sakrālā mantojuma programmas finansējumu un jūnija vidū sāka baznīcas altārdaļas un sakristejas jumtu nomaiņas darbus. 1. jūnijā, Baznīcu nakts ietvaros, notika koncerts, lai simboliski atvadītos no vecā jumta un aizlūgtu par jaunu drošu jumtu nākamām paaudzēm.

Valmieras Sv. Sīmaņa draudzē // Jau piekto gadu svinot Svētā Jēkaba dienu arī Latvijā, šogad Latvijas Sv. Jēkaba ceļa asociācija aicina uz pasākumu “Viena diena Latvijā kā katra diena Spānijā”. 27. jūlijā ieplānots velobrauciens no Valmieras Sv. Sīmaņa baznīcas uz Cēsu Sv. Jāņa baznīcu pa *Camino Latvia* maršrutu Valmiera–Caunītes–Cēsis. ●

Sagatavojusi Ingrida Briede

LELB Liepājas diecēzes Svētdienas skolu sadraudzības diena Saldū

25. maija agrā rītā Saldus Sv. Jāņa baznīcas kalnā notika liela rosība. Brīvprātīgie no abām luterāņu draudzēm rūpīgi gatavojās uzņemt 300 bērnus, vecākus un svētdienas skolu skolotājus no Latvijas pilsētām, lai kopā piedzīvotu ticības stiprināšanu, sadraudzību un dažādas aktivitātes. Gadu iepriekš tikšanās tika organizēta Liepājā, atstājot sirdī sajūtu, ka šādam pasākumam būtu vajadzīgs atkārtojums.

Ineta Stulpe, autores foto

No idejas līdz īstenošanai

Stāsta pasākuma iniciatore un galvenā organizatore Aija Ignate: "Manuprāt, visu labu ideju autors vienmēr ir Dievs. Viņš ir tas, kurš iedod impulsu, ilgas, redzējumu un vienkārši sajūtu par to, kas šobrīd ir vajadzīgs. Šāda pasākuma organizēšanai pamudinājums bija arī tas, ka man pašai ir bērni un arī es pati esmu gājusi svētdienas skolā.

Tas ir tik svarīgi būt sadraudzībā ar svētdienas skolu bērniem no dažādām Latvijas vietām un iegūt to sajūtu, ka es neesmu viens ticīgais. Tāpēc radās šī doma, ka kaut kas tāds mūsu Baznīcā būtu vajadzīgs.

Tā ir arī iespēja piedzīvot prieku un spēku kopībā un skaistu svētku izjūtu. Tāpēc, runājot ar citiem svētdienas skolu skolotājiem, bīskapu un mācītājiem, arī tapa šis pasākums.

Svētdienas skola ir ļoti svarīga Baznīcai, un svētdienas skolas skolotāji ir cilvēki ar īpašu aicinājumu kalpot vismazākajiem, tāpēc vēl viens šo sadraudzības dienu mērķis ir stiprināt pašus skolotājus. Iespējams, kādus dalībniekus tas iedrošinās uzsākt svētdienas skolu savā draudzē, jo daudzās Latvijas draudzēs tās vēl nav."

Dienas tēma "Es lūdzu..."

Aija Ignate turpina: "Jēzus paaicināja kādu bērnu un nostādīja viņu mācekļu vidū, un sacīja, ka mums jātop kā bērniem. Un viena no tām brīnišķīgajām lietām, kas raksturo bērnus, ir tā, ka viņi ir pietiekami pazemīgi, lai lūgtu. Viņiem ir skaidrs, ka paši ar visām lietām netiks galā un vajadzīga ir palīdzība, tāpēc viņi lūdz.

Ikdienā, strādājot par ticības mācības skolotāju, esmu pamanījusi, ka pat bērnus, kuri nenāk no ticīgām ģimenēm, ir kristīgi iedīgli. Visvairāk mani pārsteidz šo bērnu brīnišķīgie stāsti par to, kā viņi mājās lūdz vai

ko dara, ja Dievs uzreiz neatbild uz lūgšanām. Tāpēc arī izvēlētā šāda tēma.

Tāpat arī himnas izvēle bija nākamais izaicinājums. Noklausījāties daudzas brīnišķīgas dziesmas par lūgšanu tēmu, bet tās visas bija tādas: "Jā, es lūdzu... Bet kas tālāk?" Un tad man ieteica Anetes Kozlovskas dziesmu "Kad saucu es, Tu sadzirdēji". Uzreiz bija sajūta, ka tā ir īstā! Dziesma ievēd dziļāk lūgšanu tēmā, jo nav jau tā, ka mēs tikai lūdzam. Dievs ir tas, kurš katru lūgšanu uzklausā, un tad Viņš atbild. Tas, kā Dievs atbild, vienmēr ir pārsteiguma pilns brīdis, un to mēs varam piedzīvot, ja ikdienā lūdzam.

"Mācītāju cepināšanas" darbnīcu vada Viesturs Knopkens (no kreisās), prāvests Guntis Apriķis, palīgmācītājs Didzis Olte un mācītājs Mareks Ignats.

Kad es Anetei aizrakstīju vēstuli ar jautājumu, vai drīkstam izmantot viņas dziesmu, viņa deva atļauju un teica, ka nesen domāju, diez kāpēc šī dziesma nav aizgājusi plašākā sabiedrībā. Un tad saņēmusi ziņu no mums par himnas izvēli. Anetei pašai ir brīnišķīga liecība par to, kā šī dziesma tapa. Kādā brīdī, kad viņai licies, ka Dievs neatbild uz viņas lūgšanām, Dievs deva šo tik apsolījumiem pilno dziesmu. Tāpēc tā šķita tik piemērota himna mūsu sadraudzības dienai – kad mēs sauksim, Dievs uzklausīs un atbildēs! Tas spēcīgi iedrošināja.

Pēc tam nāca ideja par zīmējumu konkursu, lai katrs bērns varētu justies piederīgs Sadraudzības dienai jau gatavošanās laikā. Pagājušā gadā bērni veidoja dažādus priekšnesumus, kas prasīja ilgu laiku, bet šogad iesūtīja savus zīmējumus par dažādām lūgšanu tēmām. Rakstniece Ieva Samauska atsaucās uzrakstīt šīs lūgšanas, kuras bērni ilustrēja."

Gatavošanās laiks – vienotības spēks un svētība

Jau no paša sākuma bija skaidrs, ka tik apjomīgam pasākumam būs nepieciešams liels skaits palīdzīgu roku, radošu prātu un atvērtas sirdis. Tāpēc viena no uzrunājošākajām lietām bija ieraudzīt, cik brīnišķīgi abas Saldus luterāņu draudzes nāk kopā, plāno un sadarbojas, lai to īstenotu. Pat izaicinājuma brīžos visiem izdevās rast risinājumus un uzmundrināt citam citu ar jokiem. Tas bija tik liels gandarījums, kad, dienas skrējienam norimstot, visi dalībnieki un brīvprātīgie sapulcējās uz noslēguma svētkiem baznīcā. Par spīti karstumam un sagurumam, daudziem priekā un pateicībā mirdzēja acis. Tā kā pasākums norisinājās atkārtoti, bija jāpiedomā, lai būtu piedzīvojuma prieks pat tiem bērniem un ģimenēm, kuras ieradās otro reizi. Organizatori aicināja radošo komandu iesūtīt gan

idejas, gan pieteikties vadīt dažādas radošās aktivitātes. Radošo darbnīcu vadītāji bija sevišķi atsaucīgi.

Par pasākumu

Arī šogad diena iesākās ar svētkiem – pirms ieiešanas Saldus Sv. Jāņa baznīcā dalībnieki bija aicināti pulcēties procesijas gājienam, sastājoties pa iecirkņiem. Saldus Sv. Jāņa draudzes mācītājs Guntis Apriķis brīnišķīgi iesaistīja dalībniekus savā uzrunā.

Pēc svētkiem dalībnieki devās uz izvēlētajām radošajām darbnīcām, kas notika dažādās vietās – baznīcā, draudzes namā, Gregorskā un sporta stadionā.

Draudzes namā mazākos bērnus iepriecināja kristīgie klauni un *Godly play* nodarbības. Saldus Sv. Jāņa baznīcā notika orientēšanās un ekskursija, kā arī bija iespēja izdekorēt savu lūgšanu grāmatiņu, ko katrs bērns saņēma dāvanā par piedalīšanos. Šī grāmatiņa tika veidota, lai pamudinātu bērnus runāt ar Debesu Tēvu arī tad, kad viņi būs atgriezušies mājās.

Arī Gregorskā notika radošās darbnīcas – sveču apzīmēšana, krusta gatavošana, mūzikas darbnīca, mēmais šovs, "garīgo vitamīnu" darbnīca, viktorīna, mācītāju "cepinašana" un eksperimenti.

Bērni ar lielu aizrautību piedalījās arī skautu rīkotajās aktivitātēs stadionā.

Pēc kārtīgas darbošanās visi kopā

baudījām maizītes un bulciņas našķu pauzē, pēc kuras bija laiks doties uz noslēguma pasākumu atpakaļ uz Sv. Jāņa baznīcu.

Īpašais noslēgums

Pat paši organizatori ar lielu nepacietību gaidīja īpašo noslēgumu. Viens no organizatoru mērķiem bija veidot pasākumu tā, lai dalībnieki to varētu piedzīvot ar visām maņām.

Kad solu rindas un baznīcas grīdu bija piepildījuši mazie skatītāji, tad mūs visus iepriecināja īpaši pasākumam veidota smilšu kino izrāde par lūgšanu. Bija iestudēta brīnišķīga saruna ar Dievu, kura mums katram lika tajā mazliet atpazīt sevi.

Bērni paši lasīja Ievas Samauskas rakstītas lūgšanas, un fonā bija skatāmi bērnu iesūtītie zīmējumi par katru no tām.

Noslēgumā skanēja pasākuma himna ar iestudētām deju kustībām, ko papildināja karogu pļivošana. Šajā deļā tika iesaistīti visi klātesošie, droši paceļot rokas pret debesīm un izdziedot dziesmas vārdus: "Kad saukšu es, Tu sadzirdēsi, Tu atbildēsi, mans Radītāj..."

Un tam, ka Dievs dzird mūsu lūgšanas un sūta mums atbildes, kā simbols no balkona tika nomesti 1000 baloni.

Sirds priecājās, redzot, ka mūsu baznīcās ir tik daudz bērnu, kurus Jēzus aicina pie sevis. Un mēs ticam, ka viņi aizbrauca mājās iedrošināti runāt ar Debesu Tēvu vēl sirsniņgāk. ●

Lutera Akadēmijā – 23. izlaidums

Rīgas Domā 21. jūnijā izlaidumu vajadzēja svinēt (kāds nevarēja būt klāt, piemēram, tāpēc, ka pašlaik atrodas misijā Tanzānijā) deviņiem Lutera Akadēmijas studentiem – trīs Teoloģijas

programmas un sešiem Teoloģijas un kalpošanas plūsmas absolventiem. Humanitāro zinātņu akadēmisko bakalaura grādu teoloģijā saņēma Jānis Apinis, Andris Kļaviņš un Andrejs Sadovskis, savukārt LELB draudzes kalpotāja kvalifikāciju – Santa Cilēviča, Rolands Kalniņš, Jānis Lauris, Ilze Ledauniece, Uldis Muzikants un Jānis Spudas. Lai iegūtā pieredze un zināšanas kalpo Dieva godam un cilvēkiem! ●

Studiju noslēgumā – tradicionālais Lutera Akadēmijas 2024. gada absolventu un mācītspēku kopīgais foto.

Annas Irbes LELB Indijā atbalsta fondam – 10

Pāvils Brūvers, LELB bīskaps emeritus

Pirms desmit gadiem mūsu Baznīcā tika dibināts Annas Irbes Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Indijā atbalsta fonds (AILELBI) ar mērķi veicināt nepārtrauktības saglabāšanu un attīstīt tālāk

pagājušā gadsimta 30. gados Annas Irbes aizsāko kristīgās misijas un žēlsirdības darbu Indijā. Šī darba rezultātā tūkstošiem indiešu ir varējuši ieraudzīt Patiesības gaismu, tikt pievienoti Kristus draudzei un izglābti mūžīgajai dzīvei. Šodien Annas Irbes misijas ļaudis ļoti gaida un cer uz mūsu palīdzību. Mūsu palīdzība tur vajadzīga, lai iedvesmotu, apmācītu un ievadītu misijas darbā jaunus vietējos garīgos darbiniekus. Viņu apziņā Latvijas vārds saistās ar skaistām, labām atmiņām un lielām cerībām nākotnē. Lai šajā 10. gadadienā mūs visus iedvesmo toreizējā LELB misijas sekretāra mācītāja Roberta Feldmaņa vārdi: “Misijas darbs ir vienmēr nemaldīga mēraukla kādas Baznīcas garīgajai dzīvībai un modrībai. Atkarībā no tā, vai kāda Baznīca strādā misijas darbu vai ne, stāv viņas īstā vērtība un viņas dzīvības spēki. Strādāt misijas dar-

bu nozīmē atrasties ciešā vienībā ne tikai ar Kristus pavēli, bet arī ar Viņa svēto Miesu – Viņa Baznīcu zemes virsū un debesīs.” 2014. gada 29. maijā LR Uzņēmumu reģistrā tika reģistrēts Annas Irbes Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Indijā atbalsta fonds. 2. jūnijā LELB Rubenes draudzē svinējām dievkalpojumu, kurā pateicāmies Dievam, ka Viņš šo desmit gadu laikā uzrunājis tik daudzus atbalstītājus un ziedotājus, lai ar tuvākā mīlestības dāvanām būtu iespēja palīdzēt tamilu ciematu trūcīgajiem ļaudīm viņu garīgajā un ikdienas dzīvē. Tāpat dievkalpojumā vienā nodomā lūdzāmies un uzticējām mūsu mīļajam Dievam Viņa vadību un svētību arī turpmākajai ziedotāju un fonda kopīgai kristīgās misijas kalpošanai Tamil Nadu štatā Dienvidindijā. Pēc dievkalpojuma klātesošie pulcējās pie cienasta un sarunām. ●

Jēzus draudzes Māmiņgrupai – 30

Edīte Lūse, Esteres Rožkalnes foto

Ar pilnu sirdi prieka un pateicību Dievam 2. jūnijā svinējām LELB Jēzus draudzes Māmiņgrupas 30 gadu jubileju.

Dievnams mūs sagaidīja ar saules gaismu, ziedu smaržu un mūziku. Svētku dievkalpojums, kurā piedalījāmies mēs, mūsu bērni un mazbērniņi. Mācītājs Reinis Bikše un mācītāja Helēne Saleniece vadīja dievkalpojumu. Mācītājas Helēnes sprediķis par Israēla tautu, kas, nonākusi pie upes, piedzīvoja Dieva žēlastību un vadību. Dievs pašķīra viņu ceļu, un viņi upes gultnē pacēla akmeņus, ko iznesa krastā. Tā bija jādara, lai paši pieminētu Dieva žēlastību un vareno spēku. Un par atgādinājumu nākamām paaudzēm.

Mūsu sirdīs tas atbalsojās. Jo mēs 30 gadus nesam “akmeņus” – par izlūgtiem un pasargātiem bērniem, par dziedinātām laulībām, par māsu apskāvienu, par garīgu izaugsmi.

Slavēšanas grupa ar skaistām dziesmām, kuras Māmiņgrupā ir iemīļotas, pieskandināja dievnamu, saviļņojot draudzi.

Bībeles lasījumus dzirdējām no Elīnas Koļesņikovas un Silvestra Lūša, kuri pirms vairāk nekā 30 gadiem bija iemesls Māmiņgrupai. Mēs tolaik bijām divas jaunas māmiņas – Vijolīte Doze un es –, kuras priecājās par pirmo bērniņu, taču bija kaut kas, kā dēļ prieks nebija pilnīgs. Gan Vijolītes meitiņa Elīna, gan mans puisītis Silvestrs negribēja ēst. Kļuva tievāki par tievu. Protams, tas bija pārbaudījums, bailes un apjukums. Svēdienās tikāmies pēc dievkalpojuma un apmaiņ-

jāmies ar garšīgākajām receptēm. Tajā laikā Dievs iesēja mūsu sirdīs vēlēšanos satikties ar citām māmiņām, dalīties pieredzē.

Taču viss nenotika uzreiz. Dievs redzēja manu sirdi. Mums piedzima otrs dēliņš, un deviņus mēnešus es piedzīvoju, kā Dievs manu sirdi attīra un pārvērš. Kā dārznieks, kurš izgriež nokaltušos zarus, tā Dievs strādāja pie manas sirds. Līdz es uz VISU varēju teikt: “Tavs prāts lai notiek!” Pienāca diena, kad Tas Kungs paņēma mūsu dēliņu pie sevis. Nav iespējams pateikt, kā sāp, kā vienīgi to, ka biju piedzīvojusi – nav drošāku roku, kurās ielikt savu bērniņu kā Jēzus sirdī un rokās.

Tad Dievs dāvināja mums meitiņu

Henrietiņu, laimīgu, priecīgu, veselu.

Un tad Dievs teica: TAGAD! 1994. gada jūnijā oficiāli dibināta Māmiņgrupa. Mazliet kautrīgi, tomēr gribu pateikt – pirmā kristīgā Māmiņgrupa atjaunotajā Latvijā.

Pateicība Dievam un katrai māmiņai, kura uzticīgi kopj šo sadraudzību. Apskauju un samīļoju arī tās, kuras kādreiz bijušas mūsējās, bet dzīves apstākļu dēļ dzīvo citās pilsētās un uz mūsu sadraudzību vairs netiek. Tieši šī iemesla dēļ Jēzus draudzes Māmiņgrupa nu jau 19. gadu rīko sadraudzības dienas Latvijas kristīgajām māmiņām.

Lai Dievs svētī katru un katras sirdi un kalpošanu! ●

Pēc pateicības dievkalpojuma. No kreisās: Denveras Kolorado evaņģēliski luteriskās draudzes mācītāja Helēna Saleniece (līdzās viņas meitiņa Sāriņa), Māmiņgrupas vadītāja Edīte Lūse un Vijolīte Doze, ar kuru divatā sākās Māmiņgrupas kalpošana, Jēzus draudzes mācītājs Reinis Bikše.

Pāles baznīcai – 85

Ingrīda Briede, L. Tauriņas foto

Baznīcu nakts, 1. jūnijs, īpašs šogad bija Pāles evaņģēliski luteriskajai baznīcai, kas pirmajā jūnija dienā ar svētbrīdi, koncertu un sadraudzību svinēja savu 85. gadadienu. Lai gan jubileja bijusi rudenī, svētkus nolemts svinēt vasaras ieskaņā.

Svētku sarīkojums aizsākās ar kaimiņu – Lielsalacas draudzes kora “Dvēseles dziesma” – koncertu, kas bija skanīga dāvana baznīcas jubilejā. Tālākajā vakara gaitā izskanēja atmiņu stāsti un mīļi sveicieni gan no Limbažu novada pašvaldības priekšsēdētāja Dagņa Strauberga, gan Pāles pagasta pakalpojuma sniegšanas centra vadītājas Gītas Kārņupes, gan no draudzes bijušajiem mācītājiem Ginta Poļa, Andra Vilemsona un tagadējā mācītāja Armanda Klāva. Savukārt draudze sirsnīgi pateicās saviem draugiem un atbalstītājiem.

Pāles luterāņu baznīca atrodas Limbažu novadā Svētupes labajā krastā. Baznīcas būve tika sākta 1937. gadā, to pabeidza un iesvētīja 1938. gada 27. novembrī. Ēkas projekta autors ir arhitekts Arnolds Čuibe, viņš arī Pāles pamatskolas un Valmieras Viestura vidusskolas ēku arhitekts. Zeme, uz kuras cēla baznīcu, bija Pāles dzirnavnieka Didriha Birkenfelda dāvinājums pagasta sabiedrībai. Netālu no baznīcas atrodas arī Pāles kapsēta, iesvētīta 1932. gadā. Arī kapiem zemi atvēlēja Didrihs Birkenfelds.

Draudzes priekšniece Ieva Dārziņa pateicas Gītai Kārņūpei, Pāles un Viļķenes pagasta pakalpojumu sniegšanas centra vadītājai.

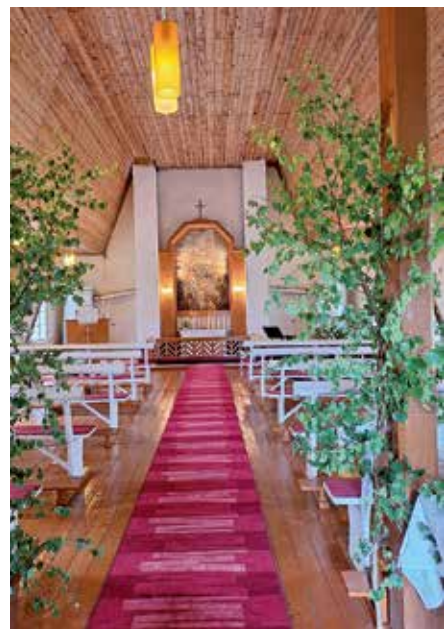
Baznīcas celtniecībai 1000 latu ziedoja toreizējais Latvijas Valsts prezidents Kārlis Ulmanis. 1938. gadā, viesojoties Pālē, prezidents pats priecājies par šīs celtnes arhitektūru un tās iekļaušanos skaistajā apkārtnē. 1943. gadā draudze ieguva Augusta Annusa altārgleznu “Kristus svētī bērņus”, kura ir valsts nozīmes mākslas piemineklis.

Jubilejā neiztikt bez svētku klijēģera.

Pāles draudzē korāļus dzied mācītāja Armanda Klāva ģitāras pavadībā.

Kaimiņu, Lielsalacas draudzes, dāvana – kora “Dvēseles dziesma” koncerts.

Līdz 1938. gadam, kad iesvētīja Pāles evaņģēliski luterisko baznīcu, Pālē dievnama nebija. No 20. gadsimta sākuma dievkalpojumus Pālē noturēja Sv. Katrīnas draudzes mācītāji. Tie notika netālu no Kalnakroga uzceltajā koka lūgšanu namiņā, jo Pāles pagasta Pāles puse ietilpa Sv. Katrīnas draudzē, t. i., pie Viļķenes baznīcas. Draudzes locekļi stāsta, ka jauniešu iesvētības notikušas Viļķenes baznīcā, un par to liecina iesvētību fotogrāfijas ar pulku jauniešu.

Apciemojot draudzi darbīdienās un svētdienas dievkalpojumā, sirdi priecē aprūpētā baznīcas ēka un apkārtnē. Lai gan draudze ir maza, jūtams, ka draudzes ļaudis baznīcu ap-

rūpē un lolo. Ir arī laba sadarbība ar Pāles pagastu, jo viņi visi taču ir viena pagasta ļaudis!

Blakus esošo kapsētu kopj kapu pārzine Ieva Dārziņa, viņa arī draudzes priekšniece. Dievkalpojumus vada mācītājs Armands Klāvs. Tā kā draudzei nav sava ērģelnieka, tad mācītājs baznīcas dziesmas pavada, spēlējot ģitāru.

Draudze čakli raksta projektus Limbažu novada konkursiem, un tā iegūti līdzekļi ūdens noteku un ieejas kāpņu atjaunošanai, krāsns remontam, draudze atjaunojusi arī baznīcas solus, nomainījusi sānu ieejas durvis, un šajā pavasarī uzcelts malkas šķūnītis. VKKF Kultūras mantojuma nozares konkursā

iegūti līdzekļi baznīcas tehniskā apsekojuma atzinuma izstrādei.

Nesen nozāģēti koki, kas aizsedza skatu uz baznīcu. Netālu no baznīcas aug Glikas ozolu akcijā iestādītais ozoliņš.

Pašlaik lielākās rūpes draudzei sagādā baznīcas tornis, uz kura no tā smailes līst ūdens un bojā apmetumu. Tāpat nepieciešams arī nomainīt torņa logus un restaurēt baznīcas logus. Tam nepieciešami prāvi līdzekļi, kas pašlaik draudzei nav pieejami.

Svētdienas dievkalpojumos pulcējas 6–10 cilvēki, svētkos vairāk. Te jūtams draudzīgums un sirsnība. Lai draudzei izdodas arī turpmāk uzturēt draudzi un dievnamu! ●

Korim “Dvēseles dziesma” 20 gadu jubileja

Laura Irmeja, autores foto

Lielsalacas evaņģēliski luteriskās baznīcas koris “Dvēseles dziesma” Vasarsvētkos ar smeldzīgu koncertu Salacgrīvā nosvinēja savu 20. dzimšanas dienu. Pēc svētku dievkalpojuma koris iepazīstināja klātesošos ar sevi un izdziedāja skaistākās dziesmas no sava repertuāra.

“Divdesmit gadi – tas ir mirklis mūžībai, bet cilvēkam tas ir nozīmīgs laiks. Mēs topam pavisam pieauguši, kļūstam nopietnāki, bet dziesma ir nemainīga. Tā, tāpat kā mūžīga mīlestība, vislabāk atplaukst pavasarī. Kas gan var būt skaistāks par dabu, Dieva pasauli, kad tā mirdz gan rītā, gan vakarā! Tā šodien arī mēs gribam mirdzēt,” ar kori iepazīstināja baznīcas ērģelniece un koriste Ina Melnalksne. Baznīcas koris, kas dziedājis gan tuvākos, gan tālākos dievnamos, kultūras namos, pilsētas svētkos un arī aiz robežām, atzīst, ka visgrūtāk un visskaistāk ir dziedāt pašu baznīcā. Tad tiek dziedāts Dievam, saviem cilvēkiem, ģimenēm, tuviniekiem. Dievkalpojuma laikā koris parasti nav redzams, dziedātāji stāv augšā aizmugurē un papildina ērģeļu skanējumu. Dziedātāju skaitam pieaugot, tur vietas visiem vairs nesanāk, jādzied zālē. Toties skatītāju priekšā viņi vienmēr jūtas kā īpašos svētkos. Koris ar 25 salacgrīviešiem visus šos gadus pastāv, personīgi apmaksājot diriģenta darbu un pašiem sedzot arī visus organizatoriskos izdevumus. Ērģelniece atceras, ka sākumā dziedājušas tikai meitenes, vīri pievienojušies ar laiku. “Aicināju palīgā savas radniecības, jo ir grūti spēlēt un reizē

dziedāt. Kādā 18. novembra dievkalpojumā baznīcu apmeklēja mana mūzikas skolotāja Aina Zandere, kura arī izteica vēlmi šeit dziedāt.” Ina atteikusi, ka nav gatava mācīt dziedāt savu skolotāju. Kad bijis nolikts pirmā mēģinājuma datums, viņa atkal skolotājai izteikusi savas bažas: “Kā tas izskatās, ka es tagad mācīšu jūs dziedāt...” Tad Aina, kurai piemita lielisks organizatora talants un spēja uzrunāt bijušos skolēnus pievienoties kolektīvam, piekritusi vadīt kori. Pēc Ainas sešarpus gadus diriģente bija Arta Zunde. Un nu jau gandrīz tikpat ilgu laiku kori vada Katrīna Žibala, kuru uzaicināja Ina. “Apzinājos, ka mans pienākums ir piekrist. Mēģinājumi mums norit labā gaisotnē. Cilvēks var atnākt ar labu vai sliktu garastāvokli, ar savu dienas nastu, problēmām, bet pēc mēģinājuma visi dodas mājup pacilātā un priecīgā noskaņojumā. Esmu gandarīta, ka varu būt daļa no šī visa!” atzina Katrīna Žibala. Lielu paldies koris teica arī savai koncertmeistarei Lolitai Jakabsonei. Šo gadu garumā “Dvēseles dziesmas” repertuārs kļuvis plašāks, tādēļ bijis pat grūti izvēlēties, ko dziedāt jubilejas koncertā. Todien izskanēja gan pirmsākumos apgūtās dziesmas, gan pēdējo gadu repertuārs, turklāt koristu izpildījumā pirmatskaņojumu piedzīvoja Antonio Vivaldi skaņdarbs *Cum Sancto Spiritu*. Kora draugi – rehabilitācijas centra “Brīze” seniori, Salacgrīvas kultūras centrs un Lielsalacas evaņģēliski luteriskās baznīcas mācītājs un draudze – sirsnīgi sveica kori apaļajā jubilejā. “Lai jūsu balsis ir brīnišķīgs instruments Dieva rokās vēl ilgus gadus!” novēlēja “Brīzes” ļaudis. ●

No laikraksta “Auseklis”
2024. gada 4. jūnija numura

Saeima pieņem likumu Lestenes luterāņu baznīcas saglabāšanai

Lai saglabātu, uzturētu un attīstītu Otrā pasaules kara piemiņas vietu Lestēnē, Saeima 6. jūnijā pieņēma jaunu likumu, kura mērķis ir apzināt, atcerēties vēsturiskos notikumus, stiprināt sabiedrības vēsturisko atmiņu un veicināt faktos balstītu izpratni par notikumiem okupētās Latvijas teritorijā Lestenes apkārtnē Otrajā pasaules karā.

Kurzemē Otrā pasaules kara beigu posmā cīnījās vairāk nekā miljons karavīru. Tās ir lielākās un asiņainākās kaujas Latvijas vēsturē, un Lestene bija šo kauju centrā, kad okupētājvalstis kaujās pirmo reizi sūtīja latviešu vienības vienu pret otru, brāli pret brāli, ar lieliem latviešu dzīvā spēka zaudējumiem. Lestenes baznīca ar unikālu kultūrvēsturisku nozīmi bija šo notikumu lieciniece un upuris. Pie Lestenes luterāņu baznīcas izveidotā piemiņas vieta vēsta par traģiskajiem notikumiem Otrā pasaules kara laikā un glabā kritušo latviešu karavīru un nacionālo partizānu piemiņu, teikts likumprojekta anotācijā.

“Okupācijas sekas Latvijā vēl šodien sastopamas cilvēku apziņā, un mūsu uzdevums ir apzināt, atcerēties vēsturiskos notikumus un veicināt sabiedrības izpratni par šiem notikumiem, kas norisinājās Otrā pasaules kara laikā Lestenes apkārtnē. Mūsu uzdevums ir nodrošināt vēsturiskā taisnīguma atjaunošanu un novērst vēsturisko notikumu nepatiesu, neprecīzu atspoguļojumu, un mūsu uzdevums ir godināt to latviešu karavīru piemiņu, kuri tika iesaistīti un krita Otrajā pasaules karā, un tieši tāds ir arī šī likuma mērķis un uzdevums – cienīt, godāt un nodot nākamajām paaudzēm mūsu tautas traģisko likteņstāstu, lai šādas traģēdijas nekad vairs neatkārtotos,” pauž par likumprojekta virzību Saeimā atbildīgā Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas priekšsēdētāja Agita Zariņa-Stūre.

Lestenes luterāņu baznīca un Otrā pasaules kara piemiņas vieta ar Lestenes memoriālu ir Latvijas kultūrvēsturiskā mantojuma daļa, kas iekļauta valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā.

Ar jauno likumu noteikta piemiņas vietas teritorijas uzturēšanas un apsaimniekošanas kārtība. Tāpat noteikta teritorijas saglabāšanas, atjaunošanas, attīstības un uzturēšanas finansēšanas kārtība. Tostarp valsts varēs piedalīties piemiņas vietas teritorijas saglabāšanas, atjaunošanas, attīstības un izmantošanas ilgtermiņa koncepcijas īstenošanas finansēšanā, ja valsts budžetā tam būs paredzēti līdzekļi. ●

Saldū aizvadīts “Lektoru kursi 2024” noslēgums un LELB lektoru salidojums

Marika Ivsiņa, autores foto

“Lektoru kursu 2024” apmācības šogad tika organizētas no 1. marta līdz 17. maijam gan klātienē Gregorskolā Saldū, gan attālināti Zoom platformā. Apmācību programmā dalībnieki (studenti) noklausījās 30 lekcijas par šādām tēmām: eklesioloģija, ievads Svētajos Rakstos, personīgā garīgā dzīve, liturģija, praktiskā teoloģija (mācekļība), misioloģija, diakonija, misijas bibliskais pamats un runas prasmes (Bībeles tekstu lasīšana).

17. maijā studenti pulcējās Saldū uz noslēdzošajām kursa lekcijām, kā arī visi sekmīgi nokārtoja zināšanu pārbaudes testu. Savukārt 18. maijā LELB lektoru salidojuma programmā klātesošajiem bija iespēja dzirdēt mācītāja Mareka Ignata lekciju “Kā palikt veselīgā ticībā” un kopā ar Liepājas diecēzes palīgbīskapu Uldi Gailīti pārrunāt dažādus jautājumus saistībā ar lektora kalpošanas nozīmi draudzē. Noslēguma dievkalpojumā Saldus M. Lutera draudzē kursu beidzēji kopā ar beigšanas apliecībām saņēma arī iedrošinājuma pilnus sveicienus no palīgbīskapa Ulda Gailīša un Svētā Gregora izglītības centra direktora mācītāja Raimonda Mežiņa.

Kā 2024. gada Lektoru kursu dalībnieki vērtē aizvadītās apmācības? Veicām nelielu aptauju.

Ko jūs sagaidījāt un ko reāli ieguvāt šo apmācību laikā?

Andrejs: Sagaidīju plašākas zināšanas kalpošanā, ko arī saņēmu. Kā personīgu ieguvumu novērtēju visu, ko saņēmu, it sevišķi orientēšanos Svētajos Rakstos.

Uldis: Tā kā tie bija mani pirmie ar kristietību un Baznīcu saistīti kursi, vispār priecājos tādos piedalīties. Cerēju, ka uzzināšu ko jaunu un satikšu cilvēkus no citām draudzēm, un tā tas arī bija. Ļoti daudz uzzināju par diakoniju.

Guntis: Gaidīju kaut ko virspusēju, bet saņēmu daudz jaunu zināšanu. To visu nevar dažos vārdos izteikt. Patiešām daudz jaunas informācijas.

Linda: Saņēmu vairāk, nekā gaidīju, uzzināju daudz jauna par Bībeli, par dažādām kalpošanām. Grūti nebija, process bija ļoti izzinošs un palīdzēja pieaugt ticībā. Piedzīvoju Dieva vadību un apsardzību, arī daudz uzbrukumu, bet sapratu, ka, kopā ar Dievu varu ar visu tikt galā.

Zane: Saņēmu garīgi pāri malām piepildītu žēlastības laiku kopā ar citiem, esot apmācībās, sadraudzībā, lūgšanās utt. Sajūta, ka grupiņa, kas esam bijuši kopā, esam kā vēl viena maza draudzīte. [...] Man apmācības deva pārliecību, ka varu būt noderīga draudzei un arī citiem cilvēkiem ārpus baznīcas – liecināt neticīgajiem, sākot ar viņu uzklausišanu un intereses izrādīšanu par viņu dzīvi.

Dans: Saņēmu daudz vairāk, nekā gaidīju. Vēl vairāk ieguvu apliecinājumu Dieva Vārda patiesumam, saistībai un atsaucēm viscaur Bībelē starp Veco un Jauno Derību. Tapa skaidrāki dažādi pirms tam dzirdēti termini un Bībeles teksti par Kristus draudzi. Par sevi atklāju, ka diezgan labi lasu Dieva Vārdu.

Ivars: Saņēmu vairāk, nekā gaidīju. Vēlējās iedziļināties Bībeles studēšanā, dievkalpojuma kārtībā, personīgās garīgās dzīves kopšanā. Atklāju, ka zinību ir ļoti daudz, pretēji tam, ka dzīve ir tik īsa... Citādāk ieraudzīju Dieva darbu mums apkārt – dabā, draudzē, visā dzīvajā un ka katrs cilvēks ne vien ir Dieva radīts, bet ar kādu īpašu, Dievam zināmu nodomu. Iemācījies, ka Dieva Vārds ir jālieto regulāri ar cieņu un bijību. Ieraudzīju vārdos neizsakāmo žēlastību būt piederīgam dzīvajai Kristus draudzei. Par sevi uzzināju, ka ir daudz virzienu, kur attīstīties, izzināt un mācīties!

Kas bija grūtākais šo apmācību kontekstā?

Linda: Nebija grūti, process bija ļoti izziņošs un palīdzēja pieaugt ticībā.

Zane: Gatavoties testa daļai.

Andrejs: Ļoti plaša informācijas klāsta iegaumēšana.

Santa: Uzdrīkstēties!

Kristīne: Youtube lekcijas, noturēt uzmanību, liels stundu apjoms.

Guntis: Laika plānošana.

Uldis: Nepārvaramu grūtību nebija.

Ivars: Bībeles vēstures fakti.

Dans: Man personīgi – ierašanās uz klātienes apmācībām.

Kā plānoju pielietot apgūtās zināšanas tālāk savā dzīvē, kalpošanā?

Linda: Vēlos kalpot savā draudzē draudzes locekļiem un sagaidīt savu kalpošanas aicinājumu.

Zane: 1) Vēlētos vadīt īsus svētbrižus; 2) apzināties Svēto Rakstu lasījumu nozīmi un sagatavoties to lasīšanai laikus; 3) ar mācītāja iedrošinājumu mēģināt kādā dievkalpojumā nolasīt viņa sagatavotu sprediķi; 4) palīdzēt mācītājam kalpošanā.

Jānis: Kultivēt sevi, citiem palīdzēt.

Andrejs: Pareizi paplašināt kalpošanu.

Santa: Tikai lūgšana un atvērta sirds pret Dievu un draudzi!

Kristīne: Kā mācītājs aicinās!

Guntis: Kalpoju un, cerams, kalpošu kā lektors. Tāpat iegūtais ir ļoti noderīgs diskusijās un cilvēku uzrunāšanai.

Uldis: Paļaujos uz Dievu. Ceru, ka Dievam ir plāns, kā es varu būt noderīgs. Iegūtās zināšanas nostiprināja manu kristieša pārliecību.

Ivars: No sākuma “netrakot” – nemēģināt visu mainīt, ieklausīties sevī, izjust Dieva aicinājumu. Kalpot ar godbijību, saredzēt

līdzcilvēku vajadzības.

Dans: Stāstot par to citiem un, protams, draudzē meklējot iespējamās kalpošanas.

Kam jūs ieteiktu piedalīties Lektoru kursos un kāpēc?

Linda: Ikvienam draudzes loceklim, lai padziļinātu savus priekšstatus un lauztu stereotipus.

Jānis: Jebkuram, jo tas attīsta skatījumu uz dzīvi, sevi, cilvēkiem.

Uldis: Ieteiktu visiem, kas aktīvi piedalās draudzes dzīvē.

Kristīne: Visiem luterāņiem – īss un pamatīgs kurss. Ieteiktu uzsvērt draudzēs, ka vērtīgi arī pat tad, ja neesi un nebūsi lektors.

Guntis: Ikvienam, kurš vēlas labāk izprast Rakstus un to nozīmi pielietošanai gan kalpošanā, gan sadzīvē.

Dans: Ikvienam, kurš grib kļūt tuvāks Dievam un vairāk izprast Viņa nodomu mūsu dzīvei.

Ivars: Ieteiktu visiem, kuri jūt iekšēju aicinājumu. Kurss ir vispusīgs, pārdomāts!

Santa: Tikai tiem, kas savu dzīvi ir ielikuši Dieva rokās un vēlas Viņam kalpot! Amats uzlik atbildību, jo “no ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs” (Lk 12:48).

Sirsniņi sveicam un priecājamies par visiem 10 absolventiem no septiņām LELB draudzēm: Saldus, Dundagas, Sabīles, Bauskas, Cēsaines, Madonas un Daugavpils. Lai Dieva vadība un Viņa svētība pavada tālāk ikdienā, dziļākās Dieva Vārda studijās un kalpošanā draudzēs! ●

“Ticība sniedz drošu cerību uz nākotni”

Gada sākumā LEAF (Latvijas evaņģelizācijas atbalsta fonds) evaņģelizācijas grupa un tās struktūrvienība Cantate Domino nāca klajā ar jaunu iniciatīvu, aicinot izvirzīt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas draudžu mūziķus nominācijai “Baznīcmūziķis 2024”, lai īpaši pateiktos dedzīgiem mūzikas nozares kalpotājiem, kā arī izlozes kārtībā izraudzītos mūziķi, kuram piešķirt lielo pateicības balvu. Iniciatīvā tika pieteikti 22 mūziķi, un par izlozes uzvarētāju kļuva **Rudīte Kolāte**, LELB Lubānas draudzes ērģelniece un mūzikas dzīves vadītāja.

Kristīna Soloha, Otto Zviedra foto

Ko jums nozīmē saņemt šo nomināciju? Kādas sajūtas pārņēma, kad uzzinājāt, ka tā piešķirta jums?

Bridī, kad man zvanija LEAF evaņģe-

lizācijas grupas vadītājs Rolands Kalniņš, nodomāju, ka runa būs par kādu pasākumu vai koncertu mūsu baznīcā, taču izdzirdēju vēsti par nomināciju. Biju tik samulsusi, ka pirmajā bridī pat nespēju

pateikt “paldies”, jo pārsteigums bija ļoti liels. Protams, sirdī ļoti priecājos, bet šāda titula cienīga nejutos. Es vienkārši godprātīgi Lubānas draudzē kalpoju nu jau gandrīz 36 gadus.

Apbalvojumu Rudītei Kolātei pasniedz LEAF vadītājs Rolands Kalniņš (no labās) un Cantate Domino vadītājs Henrijs Kalniņš (no kreisās). Dāvanā dedzīgajai baznīcmūziķei – mākslinieces Edītes Lūses glezna.

Kāds ir bijis pats sākums jūsu ceļam mūzikā? Kāpēc izlēmāt ar to saistīt savu dzīvi?

Bērnībā pabeidzu Madonas bērnu mūzikas skolu un savu turpmāko dzīvi ar mūziku it kā nesaistīju. Beidzu Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Mežsaimniecības fakultāti, vēlāk ieguvu bakalaura grādu Latvijas Universitātē kā kultūras un mākslas vēstures skolotāja. Šogad apritēja 20 gadi, kopš esmu Lubānas Mākslas skolas direktore. Taču jau vidusskolas laikā sāku vadīt vokālos ansambļus, biju koncertmeistare ansambļiem un koriem, spēlēju klavieres dažādos pasākumos. Pēc Lauksaimniecības akadēmijas beigšanas atgriezos Lubānā, strādāju Lubānas MRS par fondu inženieri. Parāli tam vadīju sieviešu un vīru vokālos ansambļus, vēlāk jauktos vokālo ansambli “Naktsputni”, kas pirms 32 gadiem sāka savu darbību tieši Lubānas luterāņu baznīcā un turpina aktīvi darboties arī šodien. Tajā laikā Lubānas vidusskolā vajadzēja mūzikas skolotāju. Direktors uzaicināja mani, es piekritu un vēl joprojām strādāju par mūzikas skolotāju Praulienas pamatskolā, kā arī Jāņa Norviļa Madonas mūzikas skolā par mūzikas literatūras skolotāju. Šeit gribu piebilst, ka Dievs visu sakārto. Kā mēdz teikt, cilvēks domā, Dievs dara. Kaut arī mācības mūzikas skolā man bērnībā ļoti paveicās, ar profesijas izvēli to nesaistīju. Tomēr dzīve iegrozījās tā, ka mūzika, arī ērģeļu spēle man visu laiku iet līdzās un ir nozīmīga manas dzīves sastāvdaļa.

Kā nonācāt līdz baznīcai un ērģeļspēlei?

Kā bērns gāju garām Lubānas luterāņu baznīcas ēkai, kas padomju laikā nebija cietusi no kara un cilvēku postījumiem. Zināju, ka baznīcā ir ērģeles. Ļoti gribējās pamēģināt, kā tās skan, bet baznīcas ēkā ieiet tā arī nesanāca. 1988. gadā, kad Lubānā jau bija sākusi darba gaitas, iegriezāties baznīcā kopā ar klasesbiedru, kuram bija durvju atslēga. Viņš aicināja mani kaut ko uzspēlēt uz ērģelēm. Sākums, protams, bija ļoti nedrošs un nepārliecinošs. Nebija ne jausmas, kā darbojas ērģeles un registri, kas ir korāļi. Tolaik lielā gadu skaita dēļ savu kalpošanu vēlējās beigt ilggadējā Lubānas draudzes ērģelniece Dāvīte, tādēļ mācītājs

Edgars Mālnieks uzrunāja mani. Piekritu, jo vēlējos piepildīt savu bērnības sapni, lai gan tobrīd nebiju ticīgs cilvēks un liturģiju nepārzināju. Dievkalpojums, kurā ērģeles spēlēju pirmoreiz, norisinājās 1988. gada 31. oktobrī. Spēlēju nosvidusi, jo nesapratu, cik “āmen” un kurā vietā jāspēlē. 1990. gadā Lubānas draudzē sāka kalpot mācītājs Harijs Grigols, kuram esmu ļoti pateicīga gan par ticības mācību, gan arī par baznīcas mūzikas un ērģeļspēles apguvi. Ērģeļspēli turpinu apgūt gan pašmācības ceļā, gan no kolēģiem un profesionāliem ērģelniekiem. Dažkārt nācies būt par profesionālu ērģelnieku asistenti koncertos.

Ar ko īpaša ir tieši Lubānas draudze? Ko jums vispār nozīmē baznīca un ticība?

Pateicoties uzņēmīgiem draudzes locekļiem, Lubānas draudze savu darbību nekad nav pārtraukusi. Arī padomju laikā cilvēki vāca naudu, lai nomaksātu baznīcas nodokļus valstij. Vietējās varas pārstāvji baznīcas ēku neizmantoja ne graudu noliktavai, ne sporta zālei, bet ļāva tajā darboties draudzei. Īpašas ir ērģeļmeistara Augusta Martina 1871. gadā būvētās ērģeles, kas Lubānas luterāņu baznīcā atrodas jau kopš pirmsākumiem un kalpo joprojām. 2023. gada vasarā tās atsāka skanēt pēc remonta. Mūsu draudzes dzīvē ir bijuši tādi pacēlumi, kad baznīca pilna ne tikai svētkos, bet arī ikdienā. Laika gaitā mācītāji ir mainījušies (manas kalpošanas laikā pašreizējais ir jau septītais mācītājs), aktīvo draudzes locekļu skaits sarucis, taču tie, kas palikuši, ir godprātīgi, draudzīgi un pārliecināti savā ticībā un kalpošanā. Zinu, ka Dievs mani ļoti mīl, un es Viņu arī. To daudzkārt esmu apliecinājusi savai ģimenei, radiem un draugiem. Tā kā strādāju vairākos darbos un pienākumu ir gana daudz, bieži gadās dažādas ļoti saspringtas, reizēm pat neiespējamās situācijas, kad ir sajūta, ka viss noies greizi. Taču Dievs mani ir sargājis, palīdzējis sakārtot lietas un atrisināt problēmas pat vissarežģītākajos apstākļos. Lai kaut ko sasniegtu, es daudz un smagi strādāju un, iespējams, par to arī tieku atalgota. Lai pavadītu veiksmi, ir jātic un jāpaļaujas uz Dievu. Dievs ir manā sirdī, un ticība sniedz drošu cerību uz nākotni.

Kurš un kāpēc ir jūsu mīļākais baznīcas skaņdarbs?

Johana Sebastiana Baha *Jesus bleibet meine Freunde* no kantātes *Herz und Mund und Tat und Leben* BWV 147. Tas nav sarežģīts skaņdarbs, bet, to spēlējot, mani ieplūst dievišķs miers un gaišums, kā arī pārņem debešķīgs apcerīgums, kas saspringtajā ikdienā ir ļoti nepieciešams. Kad biju pavisam maza meitene, pa radio izdzirdēju skaņdarbu ērģelēm un sastingu – tik ļoti tas mani uzrunāja un fascinēja, ka nespēju pakustēties. Tajā bija skaņas izteikts diženums, varenums, fantāzijas brīvība, improvizācija, melodiskums. Man likās, ka savā mūžā neko tik skaistu vairs nekad nedzirdēšu. Tā, protams, bija Baha “Tokāta un fūga re minorā”. Reizēm uzspēlēju arī to, taču tikai sev par prieku. Tāpat kā Antonio Vivaldi “Gadalaikus”. Pagaidām tikai sev, bet – ar laiku arī citiem.

Kāda ir jūsu kā baznīcmūziķes un ērģelnieces kalpošana?

Katru svētdienu pulksten 9.00 spēlēju ērģeles Cesvaines baznīcā un pulksten 12.00 – Lubānas baznīcā. Cesvaines draudzes ērģelniece esmu nu jau trešo gadu. Milzīgs paldies Cesvaines ērģelniecei Daigai Matrozei, kura man ne tikai mācījusi ērģeļspēli, bet arī devusi zināšanas vēsturē, arhitektūrā, sirdsgudrībā. Viņa mani iedvesmoja turpināt kalpošanu, nezaudējot ticību un cerību. Lai Dieva miers Daigai mūžībā! Turpinot viņas iesāktu, spēlēju

ērģeles, kā arī stāstu par tām un Cesvaines baznīcas vēsturi tūristu grupām un intereseiem. Kopā ar Ilzi Kraukli to daru arī Lubānas baznīcā. Ērģeļu spēlēšana neliešos koncertos man dod neizsakāmi lielu prieku, un, saņemot labas atsauksmes un pateicības vārdus, jutos gandarīta un laimīga.

Padalieties, lūdzu, ar kādu amizantu atgadījumu no baznīcmūziķa dzīves!

Parasti pirms skaņdarbu spēlēšanas es salīmēju nošu lapas, lai nav lieki jāšķirsa. Kādā Ziemsvētku koncertā, kad uzstājamies kopā ar solisti, priekšnesuma laikā spēlēju pavadījumu, bet dzirdēju, ka tas neatbilst dziedājumam. Pēkšņi sapratu, ka nošu lapas esmu salīmējusi nepareizā secībā! Apmulsums bija mums abām – soliste turpināja dziedāt, es kaut ko turpināju spēlēt. Pārņēma milzīgs satraukums. Kad priekšnesums beidzās, bija šausmīgs kauns un vainas apziņa solistes un klausītāju priekšā, jo ar savu pārskatīšanos biju izjaukusi uzstāšanos mums abām. Visdusmīgākā bija solistes mamma. Kāds cits atgadījums. Dievkalpojumā kopā ar mani bija vēl viena ērģelniece, kuru es apmācīju Lubānas baznīcas ērģeļu reģistrācijā. Nesen bija beidzies ērģeļu remonts. Otrā korāļa laikā, gribēdama parādīt plašāku ērģeļu skanējumu, izvilku pedālu *Copel* reģistru. Tajā brīdī pēkšņi sā-

ka dūkt pilnīgi visas ērģeļu stabules! Vairs nelīdzēja nekas – ne reģistru iestumšana atpakaļ, ne nespēlēšana – stabules vienkārši skaļi dūca. Izslēdzu elektromotoru, piecēlos, nokāpu zālē un turpināju spēlēt harmoniju, kas (arī autentisks instruments Lubānas baznīcā) atradās blakus altārim. Kad sazinājos ar ērģelmeistaru Alvi Melbārdi, viņam viss bija skaidrs, un vaina pēc neilga laika tika salabota. Priecājos, ka tas nenotika koncerta, laulību vai bērnu laikā.

Kuri Latvijas baznīcmūziķi jūs iedvesmo?

Kristīne Adamaite. Pirmkārt, iedvesmo viņas augstais profesionālisms, muzikāli bagātā filigrānā ērģeļspēle, smalkā un nišānsētā skaņdarbu reģistrācija, emocionāli piepildītie priekšnesumi un atbildīgums. Otrkārt, patiesā sirsnība, vienkāršība un cilvēciskums. Man ir bijis gods viņas koncertā būt par asistenti.

Kādu redzat baznīcmūzikas nākotni Latvijā?

Latvijā ir ļoti daudz brīnišķīgu ērģelnieku. Esmu pārliecināta, ka ērģeļmūzika nezudīs. Mums ir, no kā mācīties un iedvesmoties. Ja pastāvēs draudzes, pastāvēs arī Baznīca. Un dievkalpojumi, kuros skanēs ērģeļmūzika. Esmu teikusi savas draudzes mācītājiem: “Ja arī uz dievkalpojumu neviens neatnāks, mēs būsīm divatā!” ●

Atskats un pateicība par 2024. gada Baznīcu nakts notikumu

1. jūnijā, kad pasaulē atzīmē Starptautisko bērnu tiesību aizsardzības dienu, norisinājās 11. Baznīcu nakts un 4. Atvērto baznīcas dienu notikums. Notikumu ietvaros daudzi Latvijas dievnamu atvērta savas durvis un sirdi gan regulārajiem viesiem, gan ciemiņiem, kas Kunga namā ienāca pirmo reizi.

Baznīcu programmās šogad vienojošā tēma bija “Bērni”, kas izpaudās arī saturā – daudzu baznīcu programmās bija iekļauti bērnu mūzikas skolu audzēkņu, ansambļu priekšnesumi un solo uzstāšanās. Šogad īpaši tika domāts par ģimenēm ar bērniem, programmās atvēlot vietu animācijas vai smilšu kino, izziņošanām, orientēšanās, fotodetek-tīvu vai slēpņošanas spēlei u. c. aktivitātēm baznīcā un tās tuvākajā apkārtnē.

Kā jau ierasts, dievnamos norisinājās muzikāli priekšnesumi un slavēšana, ekskursijas un izstādes, diskusijas. Baznīcu dārzos cepa pankūkas un vārīja zupas, lasīja dzeju un radīja mākslas darbus.

Kopumā notikuma norisē piedalījās 168 baznīcas un lūgšanu nami no dažādām kristīgajām konfesijām visos Latvijas vēsturiskajos novados, bet vislielāko atsaucību izrādīja Latvijas evaņģēliski luteriskajai Baznīcai (102) un Romas Katoļu Baznīcai (42) piederīgās draudzes. Īpaši aktīvs Baznīcu naktī bija Vidzemes novads ar 53 notikumiem iesaistītiem dievnamiem.

“Organizatoru komanda ir pārliecināta, ka katrs, kurš ienāca šajā dienā vai vakarā baznīcā, tika īpašā veidā uzrunāts un aizkustināts, liekot sevī izsvērt tās vērtības, kas

mums ir svarīgākās šodien un turpmāk,” vērtē projekta vadītāja Sintija Jozēna. “Ikvienas draudzes ieguldījums šī notikuma realizēšanā ir neatsverams ieguvums sabiedrībai kopumā, stiprinot mūs ticībā gadu no gada, un par to esam no sirds pateicīgi.”

Pateicība ikvienam par ieguldījumu Baznīcu nakts norisē!

Liels, liels paldies visiem garīdzniekiem, draudžu vadītājiem, draudžu vecākajiem un pasākuma atbildīgajiem baznīcās un citiem kalpotājiem draudzēs par pašai izveidotā darbu pasākumu programmu izveidošanā un realizēšanā.

Īpaša pateicība mācītājam Ivaram Jēkabsonam un LELB Ādažu draudzei par sirsnīgo Baznīcu nakts atklāšanas pasākuma rīkošanu Baltezers baznīcā, piedaloties kristīgo konfesiju vadītājiem un pārstāvjiem ar savām pārdomām un Svētā Gara vadītām lūgšanām. Liels paldies arī Ādažu novada Mākslu skolas audzēkņiem par muzikāliem priekšnesumiem atklāšanas laikā.

Paldies visiem māksliniekiem – gan profesionālajiem koriem un individuālajiem mūziķiem, gan skolēnu un jauniešu ansambļiem un mūzikas skolu audzēkņiem, gan sirdi sildošiem slavētājiem, dekorētājiem, tēlniekiem, rakstniekiem un stāstniekiem. Pateicība arī tiem, kurus ir aizmirsis šeit pieminēt.

Pateicība pašvaldību pārstāvjiem un darbiniekiem par atbalstu. Pateicība tūrisma un informācijas centriem par ieguldīto laiku notikuma popularizēšanā. Liela pateicība medijiem par iespēju pastāstīt sabiedrībai par Baznīcu nakti.

Paldies visiem notikuma apmeklētājiem, ka bija šajā dienā kopā ar mums. Mēs visi to gatavojām ikvienam no jums.

Pateicība visam “Baznīcu nakts 2024” organizatoru komandas kodolam. Paldies arī mūsu draugiem un ģimenēm par atbalstu.

Lielākā pateicība ir mūsu Kungam, jo bez Viņa Svētā Gara līdzdarības nekas no šā pasākuma nebūtu iespējams. *Soli Deo gloria!*

Uz tikšanos Baznīcu nakts un Atvērto baznīcu dienas garīgās kultūras notikumā 2025. gadā! Sekojiet informācijai mājaslapā www.baznicunakts.lv. ●

Jaunas draudzes Turcijā

Organizācija "Globālie klejotāji" (*Global Nomads*) atbalsta vietējo kristiešu iniciatīvas Turcijā un Vidusāzijā. Bieži vien kristīgās kopienas rada un uztur pavisam parasti cilvēki, neraugoties uz lielo pretestību un vajāšanām. Kad Guljana sāka strādāt par pavāri vienā no kristīgajiem centriem Vidusāzijā, viņa vēl nepazina Jēzu. Musulmaņu sievieti drīz vien aizkustināja laipnība un miers, kas bija piedzīvojams šajā vietā. Viņa atdeva savu dzīvi Jēzum un kļuva par Kristus sekotāju. Vājdzirdīgā sieviete nekavējoties sāka dalīties ar visiem savā jaunatklātajā ticībā. Lai gan viņa sākotnēji saskārās ar pretestību, viņa neatlaidīgi turpināja sludināt Labo vēsti. Cilvēki bija pārsteigti par to, kā Guljana no kašķīgas sievietes bija pārvērtusies par maīgu un draudzīgu cilvēku. Dīvos tuvējos ciemos nodibinājās mājas draudzes. ●

Jemenā pieaug kristiešu skaits

Nav zināms, cik kristiešu dzīvo Jemenā, taču ir skaidrs, ka viņu skaits ar katru dienu pieaug. To apstiprina dažādas organizācijas. Kristīgā raidorganizācija SAT-7 atbalsta izolētos kristiešus un Jemenas musulmaņiem stāsta par Jēzu.

Jemenas kristieši bieži dzīvo savrupi, baidoties, ka ģimenes locekļi vai draugi uzzinās, ka viņi kļuvuši par kristiešiem. Lielākā daļa kristiešu dzīvo savā ticībā slepeni, tiekoties nelielās grupās mājās vai brīvā dabā. Kristīgo simbolu nēsāšana var tikt sodīta ar arestu, fizisku vardarbību vai pat nāvessodu. Lielākā daļa ārzemju kristiešu valsti pameta pilsoņu kara dēļ. Tagad Jemenā galvenokārt ir musulmaņu izcelsmes kristieši. Raidorganizācijas SAT-7 darbinieki ar satelīta programmām vēlas iedrošināt šos kristiešus un parādīt, ka ticīgie visā pasaulē domā par viņiem. SAT-7 lēš, ka dažādos Jemenas reģionos ir aptuveni 40 000 kristiešu. ●

Sagatavojuši Ingrīda Briede

Ticīgie jaunieši mazāk stresu

Jauns globāls pētījums liecina, ka reliģiozi pusaudzī un jaunieši piedzīvo mazāk stresa nekā viņu vienaudzī, kuri uzauguši bez ticības. Pētījumā *Young Life* visā pasaulē tika aptaujāti vairāk nekā 7000 jauniešu vecumā no 13 līdz 24 gadiem. Pētījums atklāj, ka pusaudzī, pārejot no bērnības uz pieaugušo vecumu, saskaras ar problēmām, kas bija svešas iepriekšējām paaudzēm. Jaunieši aug digitālā pasaulē. Nereti viņiem var rasties bailes, šaubas par sevi, viņi jūtas

vientuļi, dažkārt viņu uzvedība ir neveselīga, teikts pētījumā. Tāpēc ir svarīgi, lai pusaudzī un jauniešu dzīvē būtu pieaugušie, kas var iesaistīties un palīdzēt viņiem orientēties. Apmēram trešdaļa piedzīvo augstu stresa līmeni, jo viņiem ir saspringts grafiks un "jāžonglē" ar personīgajiem mērķiem un to, ko no viņiem gaida sabiedrība. Taču ticība var palīdzēt pusaudzīem un jauniešiem tikt galā ar stresu, teikts ziņojumā. Tāpēc ir svarīgi jauniešiem parādīt ceļu uz ticību. ●

Kristīgajām skolām Dānijā ir laba slava

Kristīgās skolas Dānijā raksturo laba kvalitāte un vērtības. Valdība šīm skolām dod lielu brīvību. Piemēram, Skjernas Brīvā kristīgā skola vairākus gadus ir bijusi viena no labākajām skolām reģionā. Tās vērtējums ir 8,7 punkti, tas ir krietni virs reģionālā (6,7 punkti) un valsts (7,3 punkti) vidējā līmeņa. Taču direktoram Allanam Hāram Hansenam tas nav nekas īpašs. "Mēs esam parasta skola, bet mums patīk pašiem risināt savas problēmas. Acīmredzot tas atalgojas," viņš skaidro. Skolā mācās gandrīz 400 skolēnu. Dānijas kristīgo neatkarīgo skolu asociācijā ir 35 kristīgās pamatskolas un 18 bērnudārzi. "Dažreiz mēs pačīkstam, bet

mums ir ļoti paveicies ar Dānijas izglītības sistēmu." Skolu mērķis nav atraut bērnus no sabiedrības un pasargāt no sliktas ietekmes, bet gan darīt spējīgus pastāvēt par savu viedokli, saglabājot vērtības. ●

Misija ar florbolu

Endrjū Maena un viņa komanda ar florbolu vēlas sasniegt jauniešus Ugandā. Mērķis ir novērst bērnu kļūšanu par ielu bērniem un izplatīt kristīgo ticību. No kluba *Floorball4all* valsts izlasē iekļuvuši četri spēlētāji. Endrjū Maena kā treneris strādā jau 17 gadus. Pats viņš šo sporta veidu iepazīna, pateicoties

organizācijai "Vīzija Āfrikai". Drīz sekoja pirmie treniņi Nīlas reģionā.

Endrjū Maena stāsta: "Mēs strādājam četros reģionos Ugandas ziemeļaustrumos. Pirms ieceļam koordinātorus, analizējam vietējās problēmas. Daudzās kopienās trūkst pārtikas un ir slikti higiēnas apstākļi. Mūsu pirmie soļi ir sakopt apkārtni un pēc tam runāt ar cilvēkiem par veselību un higiēnu, un tas viss tiek balstīts Bībeles principos.

Vakaros spēlējam florbolu. Dziņdzāj ar ielu bērniem tiekamies katru trešdienas vakaru. Pirms spēles tīrām ielas un runājam ar jauniešiem. Ir aizkustinoši vērot bērnus, kuri pirms tam raudāja, bet, spēlējot florbolu, smejas. Organizācijas vīzija ir skaidra – sasniegt un izmainīt pēc iespējas vairāk ielas bērnu." ●

Te es esmu. Sūti mani!

Indija, Kašmira

Ahmeds jaunībā piedzīvoja konfliktu dzimtajā Kašmīras reģionā un bija tuvu tam, lai pievienotos separātistu cīņai par neatkarību. Taču tiktāl viņš nenonāca. Ahmeds piedzīvoja dziļu personisku krīzi un saņēma Jēzus palīdzību. Kopš atgriešanās pie Kristus viņš vēlas cīnīties par brīvību, tikai šoreiz citādi – nevis ar ieročiem, bet ar ticību. Viņš vēlas, lai viņa tautieši piedzīvotu patiesu brīvību Jēzū Kristū.

Ahmedam bija 27 gadi, kad 1990. gadā viņa dzimtajā reģionā uzliesmoja Kašmīras konflikts starp Indiju un Pakistānu. Pārsvārā musulmaņu apdzīvotais Kašmīras reģions interesē gan Indiju, gan Pakistānu jau kopš abu valstu dibināšanas 1947. gada augustā. 1990. gadā vairākas separātistu grupas pieprasīja Kašmīras pievienošanu Pakistānai un organizēja sacelšanos pret Indijas karavīriem. Taču sacelšanās tika apturēta.

Ahmeds jutās saistīts ar Pakistānu. Daudzi viņa draugi trenējās kā "brīvības cīnītāji" separātistu nometnē. Jauniešus savervēja dažādas kaujinieku grupas. Arī Ahmeds gribēja viņiem pievienoties.

Kādu dienu notika sadursmes starp separātistiem un Indijas karavīriem. Ahmeda tuvs draugs tika nogalināts. Viņa nāve mainīja Ahmeda dzīvi. Viņam vairs negribējās cīnīties par Kašmīras brīvību. Lai gan Ahmeds vairs nevēlējās būt saistīts ar šo konfliktu, viņu arestēja kopā ar 25 citiem vīriešiem. Indijas militārpersonas apsūdzēja viņus par piedalīšanos nemieros. Ahmeds bija vienīgais no grupas, kuru atbrīvoja. Kad puisis atgriezās mājās, māte mudināja viņu bēgt uz Džammu reģionu, kur lielākoties dzīvo hinduisti.

Ahmeds sāka dzert, galu galā kļuva atkarīgs no alkohola, un viņam nācās ārstēties atkarību klīnikā. Viņa māsa, kura arī dzīvoja Džammu un bija nonākusi pie ticības Jēzum, lūdza savu mācītāju aizlūgt par brāli. Pēc tam mācītājs apmeklēja Ahmedu klīnikā un nolasīja viņam dažus Bībeles fragmentus, tostarp pantu: "Mana tauta, kas ir pēc Mana vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi." (ZL 7:14)

Šie Bībeles vārdi deva Ahmedam jaunu cerību un pārliecību. "Tas bija brīnums.

Nedēļas laikā Dievs mani atjaunoja, un es atbrīvojos no atkarības. Tāpēc es visu savu ticību veltu Jēzum Kristum," atceras Ahmeds. Kad ģimene un draugi uzzināja par viņa jauno ticību, tie viņu atraidīja un atstāja. "Lai gan man bija ļoti grūti, es paliku pie Jēzus un cerēju iegūt Jēzum savu ģimeni, draugus un tautiešus," stāsta Ahmeds.

Pēc kristībām 1992. gada maijā Ahmeds jutās Dieva aicināts dalīties Evaņģēlijā ar Džammu reģiona iedzīvotājiem. To apstiprināja kāds sprediķis par Jesajas grāmatas (6:8): "Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: Ko lai Es sūtu? Kurš vēlas būt mūsu vēstnesis? Un es atbildēju: Šeit es esmu, sūtiet mani!"

Nākamajos septiņus gadus Ahmeds sludināja Evaņģēliju Džammu reģionā, kurā liela ietekme ir hinduistu nacionālistu organizācijai RSS. Tās mērķis ir pārveidot Indiju no laicīgas valsts par hinduistu valsti. Organizācija izmanto radikālu pieeju un vajā kristiešus. "Es nebaidījos no vajāšanām, jo arī Jēzus tika vajāts un sists. Tāpēc biju gatavs ciest Viņa vārda dēļ," saka Ahmeds. Katru dienu viņš un citi misionāri ar Evaņģēliju sasniedza vairāk nekā 50 ģimeņu.

Galu galā Ahmeds nokļuva kareivīgo hinduistu uzmanības centrā. Kādu dienu Evaņģēlija sludināšanas laikā viņu ielenca un piekāva fanātiskie hinduisti. Par spīti turpmākajām konfrontācijām ar šo organizāciju, Ahmeds turpināja sludināt un nodibināja vairākas baznīcas Džammu. Tad Dievs aicināja viņu atgriezties dzimtajā Kašmīrā, lai pastāstītu tur cilvēkiem par Jēzu.

Atgriezies Kašmīrā, Ahmeds darbojās kopā ar vietējiem misionāriem. Reiz viņš satika kādu vīrieti, vārdā Mohammeds Jusefs Bhats, kurš interesējās par Evaņģēliju. Ahmeds viņam iedeva Jauno Derību un uzaicināja uz savu baznīcu. Ļoti īsā laikā Jusefs nolēma sekot Jēzum. Nodrošināts pilns viņš pasludināja Labo vēsti musulmaņiem, kas bija Ahmeda pusē. Viņi izplatīja Bībeles un citus materiālus, piemēram, filmu "Jēzus". Drīz pēc tam abiem vīriešiem tika izteikti nāves draudi. "Paši tuvākie – draugi, ģimene un kaimiņi – mani nodeva. Tā kā es stāstīju cilvēkiem par Jēzu, mani vajadzēja nogalināt. Tas man bija ļoti grūts laiks, taču Dievs mani tam izvadīja cauri," atzīst Ahmeds.

Šajā laikā Ahmedam daudzkārt tika draudēts ar nāvi. Reiz Ahmeds savā pastkastītē atrada vēstuli no radikālajiem islāmistiem: "Pārtrauciet sludināt cilvēkiem Evaņģēliju, pretējā gadījumā mēs jūs nogalināsim." Draudi Ahmedu nobiedēja. Viņš nolēma pamest rajonu. "Kad noņemtos ceļos, lai lūgtu, man šķita, kāda balss jautā: "Ahmed, kāpēc tu baidies?" Ahmeds palika tur, kur Dievs viņu bija nolīcis.

Kādu nakti iezvanījās Ahmeda telefons. Jusefa sieva pastāstīja, ka četri bruņoti maskas tērpti vīrieši nošāvuši viņas vīru, stāvēt uz mājas sliekšņa. Ahmeds atceras: "Mēs pazaudējām labu karotāju Jēzu. Es viņu apbrīnoju par viņa kalpošanu un drosmi. Viņš bija tik uzticīgs un apņēmīgs izplatīt Evaņģēliju." Pat šodien, gandrīz desmit gadus pēc Jusefa nāves, Ahmeds joprojām izjūt viņa ietekmi visā reģionā. "Lai kur es dotos sludināt, visur sastopu kristiešus, kuri Jusefa iespaidā nonākuši pie ticības," saka Ahmeds. Atkārtoto nāves draudu dēļ Ahmeds baidījās par savas ģimenes drošību. Taču nekas nevarēja viņu atturēt no kalpošanas. "Man šajā pasaulē vēl ir daudz darāmā. Nevienam nevar atņemt man dzīvību, kamēr Dievs nav pabeidzis savu plānu attiecībā pret mani," saka Ahmeds.

Viņa mērķis ir izveidot vēl vairāk draudžu un apmācīt vietējos līderus. Ahmeds pēdējā laikā nav saņēmis draudus, taču viņš zina, ka tas var ātri mainīties. "Vajāšanas ir daļa no mūsu ticības. Tas mani netraucēs izplatīt patiesību. Es gribu redzēt pārmaiņas Kašmīrā. Tāpēc esmu gatavs mirt sava Kunga dēļ. Ja mani nogalina, tad esmu izcīnījis labo ticības cīņu, pabeidzis skrējieni un saglabājis ticību," Ahmeds citē apustuļi Pāvilu. ●

No Stimme der Martyrer 2024, Nr. 5
tulkojusi Ingrīda Briede

Latvijas bazūņkoris muzicē kopā ar tūkstošiem pūtēju Vācijā

Ilze Sprance: "Īpašais brīdis, kad mūziķi paceļ savus instrumentu. Ja vien uzspīdētu saule, visa pamale vizuļotu zeltā."

Kristīna Soloha

Ar taurēm un bazūņu skaņām paudiet savu prieku ķēniņa, Tā Kunga, priekšā! (Ps 98:6)

Maija pirmās nedēļas nogalē Hamburgā aizvadīts vērienīgs bazūņmūziķu pasākums – Vācijas Evaņģēliskās bazūņkoru dienas (*Deutsche Evangelische Posaunentag 2024*), kurās starp 15 000 tūkstošiem pūšaminstrumentu spēlētāju piedalījās arī 13 dalībnieki no Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas.

LELB Mūzikas un liturģijas nozares vadītāja Ilze Sprance stāsta, ka Vācijā bazūņko-

ru kustība (*Posaunenchor* – metāla pūšamo instrumentu ansamblis) ir ar senu vēsturi jau kopš 18. gadsimta. Bazūņkoris ir draudzes "staigājošās ērģeles", kas kopā ar mācītāju dodas iepriecināt draudzes locekļus dažādās situācijās ārpus baznīcas, piemēram, slimnīcās un pansionātos. Mūsdienās bazūņkori izauguši par būtisku draudzes darba nozari un aktīvi piedalās brīvdabas dievkalpojumos un citos draudzes pasākumos.

Latvijas draudzēs, kā stāsta Luterā Aka-dēmijas docents Vilis Kolms, bazūņkori sāka veidoties 19.–20. gadsimta mijā mācītāja Augusta Dombrovskā vadībā. Dombrovskis ir autors korāļu izdevumam, kurā apkopoti

draudzes dziesmu pavadījumi, kas noderīgi arī bazūņkoriem. Īpaši aktīva bazūņkoru darbošanās bija Latvijas vācu draudzēs, kas gan apsīka līdz ar Latvijas nonākšanu padomju okupācijā. Pagājušā gadsimta 70.–80. gados trimdas mācītājs Jāzeps Urdze no Vācijas uz Latviju atveda mūzikas instrumentus bazūņkoru darba atjaunošanai, tomēr, lai bazūņkoru darbs atsāktos, bija jāgaida vēl līdz Latvijas neatkarības atgūšanai.

Patlaban lielākie sastāvi, kas regulāri darbojas mūsu Baznīcā, ir Dubultu draudzē, kur mācītāja Valda Amola ģimene jau agri izveidoja metāla pūšamo instrumentu ansambli. Īpašs nopelns bazūņkoru darba atjaunošanā ir mācītāja Amola meitai Mārai Jermolovai. Tāpat bazūņkoru darbs attīstās Kalna skolā mācītāja Valda Strazdiņa vadībā, un pamati bazūņkoru darbam likti Rīgas Jēzus draudzē un Jelgavas Sv. Vienības draudzē.

Ievērojama loma bazūņkoru darba attīstīšanā ir Ilzei Sprancei, kura pastāvīgi uztur kontaktus ar Berlīnes apgabala draudžu bazūņkoru virsvadītāju Barbaru Baršu. Sadarbība ar bazūņkoriem Vācijā sākās gandrīz pirms 30 gadiem, un kopš tā laika Barbara ar lielu dedzību atbalsta bazūņkoru darbu Latvijā. Daudzus gadus vācu mūziķi brauc pie mums, palīdzot gan ar notīm, gan instrumentiem, gan zināšanām un pieredzi. Latvijas mūziķi līdz šim piedalījušies visos trijos lielajos bazūņkoru svētkos – 2008., 2016. un 2024. gadā.

Mūsējie tūkstošu vācu bazūnistu vidū. No kreisās – Vilis Kolms, Ilze Sprance, Anda Seile, Māra Jermolova.

Bazūņkoru dienas Vācijā tiek organizētas ik pēc astoņiem gadiem, pulcējot pūtējus no visas Vācijas. Šogad Latvijas apvienotais bazūņkoris pasākumā piedalījās 12 mūziķu sastāvā ar sešām trompetēm, trim tromboniem, diviem tenoriem un vienu flīgelhornu. Programma bija ļoti piesātināta: piektdienas vakarā tūkstošiem mūziķu pulcējās atklāšanas dievkalpojumā, bet sestdien norisinājās koncerti gan daudzviet pilsētas ielās, parkos un laukumos, gan Serenādes koncerts Elbas krastā un koncerts Sv. Miķeļa baznīcā pašā Hamburgas centrā. Svētdien visu dienu, arī brīvdabas dievkalpojuma laikā, tika prognozēts lietus, un mūziķi bažījās, kāda būs spēlēšana un cik ļoti izmirks notis, bet liels bija pārsteigums, ka melnā pamale un draudīgie mākoņi atnesa tikai dažas nenožīmīgas lietus piles, ļaujot svinēt bazūņkoru svētku noslēgumu ar vēl jo lielāku pateicību.

Latvijas mūziķi no Hamburgas atgriezušies ar bagātīgiem iespaidiem un vērtīgu pieredzi. LELB Jelgavas Sv. Vienības draudzes muzikālās dzīves vadītāja Gundega Dūda-Dzene norāda, ka lielākais ieguvums bijusi iespēja spēlēt milzīgajā orķestrī, vērot mēģinājuma procesu un diriģenta darbu, kā arī izjust spēcīgo kopību mūzikā un dievkalpojumā. Viņa ir iedvesmota savā Jelgavas Sv. Vienības baznīcā izveidot četrbalsīgu bazūņkori un kalpošanas darbu sākt jau nākamajos kapu svētkos. Luterā Akadēmijas docents Vilis

Ilze Sprance (vidū) ar kolēģiem Barbaru Baršu (Vācija) un Jāni Novicānu.

Latvijas bazūņkoru kustības entuziasti. No kreisās – Māra Jermolova, Gundega Dūda-Dzene, Anda Seile.

Kolms pauž cerību, ka Hamburgas piedzīvojums dos jaunu impulsu bazūņkoru attīstībai Latvijas draudzēs un ka nākotnē tiem varētu būt vēl lielāka nozīme gan dievkalpojumos, gan kapu svētkos, gan jo īpaši diakonijas darba bagātināšanā. Mūzikas un liturģijas nozares vadītāja Ilze Sprance uzsver, ka piedalīšanās bazūņkoru svētkos stiprina kalpošanu un dod motivāciju, no kā iegūst visa

Baznīca, – bazūnistu ar prieku spēlē gan savās draudzēs, gan lielajos Baznīcas svētkos. Turklāt vācu draugi nākamgad tiek gaidīti ciemos Latvijā, lai kopā spēlētu Dievam par godu un pašiem par svētību. Savukārt tie, kuri savā draudzē pūš kādu metāla pūšamo instrumentu, var sazināties ar diriģenti Māru Jermolovu un, iespējams, nākotnē arī ar savu bazūni pievienoties Latvijas bazūņkorim. ●

Uzmanību!

KORA KONCERTS

Koncerttūrē Latvijas baznīcās uzstāsies jauniešu koris Ostinato no Vācijas, izpildot klasisku garīgo kormūziku no četriem gadsimtiem.

SVĒTDIEN,
4. AUGUSTĀ, 17.00

LIEPĀJAS SVĒTĀS TRĪSVIENĪBAS LUTERISKĀ KATEDRĀLE,
LIELĀ IELA 9, LIEPĀJA

PIRMIDIEN,
5. AUGUSTĀ, 17.00

MĀRTIŅA LUTERA LUTERĀŅU BAZNĪCA,
SKRUNDAS IELA 25C, SALDUS

OTRDIEN,
6. AUGUSTĀ, 17.30

SVĒTĀS ANNAS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA,
LIELĀ IELA 22A, JELGAVA

TREŠDIEN,
7. AUGUSTĀ, 18.00

RĪGAS JĒZUS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA,
ELIJAS IELA 18, RĪGA

CETURTDIEN,
8. AUGUSTĀ, 19.00

RĪGAS SVĒTĀ JĀŅA BAZNĪCA,
SKĀRŅU IELA 24, RĪGA

Ieeja par ziedojumiem

Ostinato

Prieks, vienkāršība, žēlastība

Linda Kalniņa,
Garīgās vadības nozaru bloka vadītāja

Un Viņš tiem saka: “Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūties maķenīt.” (Mk 6:31)

Nomaļus no straujām maģistrālēm un pilsētas ritma, čalojošas upes un kalnu ieskauda, Šveices franciski runājošajā daļā Noišatelas ezera tuvumā lauku mierā jau teju 90 gadus atrodas ekumeniskā Granšānas māsu kopiena (*La Communauté oecuménique des soeurs de Grandchamp*). Tās pirmsākumi meklējami 20. gadsimta 30. gados Šveices Reformētajā Baznīcā, un pirmā kopienas priore, māte Ženevjēva ekumenismu piedzīvoja jau savā ģimenē, viņas vecākiem nākot no Elzasas protestantu Baznīcas un Romas katoļu Baznīcas.

Pateicoties Mārtiņa Luterā apvienības (*Martin Luther Bund*) atbalstam, no 4. līdz 8. jūnijam klusuma rekolekcijās tur bija iespēja viesoties sešām mūsu Baznīcas mācītāju sievām, tāpēc šoreiz, turpinot rakstu sēriju par to, kādi resursi pieejami garīgai aprūpei un kāpēc svarīgi tos izmantot, neliels ieskaits rekolekcijās piedzīvotajā.

Vārds *rekolekcijas* mūsu Baznīcā nav

Māsa Anna Guna ievada rekolekciju norisē savas ticības māsas no Latvijas.

svešs, daudzi draudžu locekļi ir izjutuši to atjaunojošo spēku, kas piedzīvojams, iedziļinoties Dieva Vārdā, lūgšanās un vadītās pārdomās īpaši tam nošķirtā laikā, un darījuši to gan Mazirbes rekolekciju centrā, gan draudžu mācītāju rīkotos izbraukumos Burtņiekos, Lielvārdē un citur. Tomēr reti kurš zina par iespējam vadītās rekolekcijas latviešu valodā piedzīvot arī ārpus Latvijas.

Granšānas kopiena ir viena no šādām vietām, un tajā starp vairāk nekā 40 māsām

no dažādām valstīm dzīvo divas latviešu māsas. Viena no viņām – māsa Anna Guna – vadīja mūsu rekolekcijas.

Kopienas māsu aicinājumam kalpot ir divi vektori: būt nošķirtām dzīvei klusumā un tajā pašā laikā neatturēties uzņemt tos, kurus Dievs atsūta, nebaidīties izplest savu telti, atvērt savas sirds durvis, jo tikai tā iespējams piedzīvot Dieva mīlestības pilnību.

Granšānas dzīves centrā ir lūgšana, gan kopīga, gan personīga lūgšana, apcerot Dieva Vārdu, svinot Euharistiju, praktizējot garīgo lasīšanu un tuksneša vientuļības laiku. Kopīgās lūgšanas namā, kas vēl 19. gadsimtā bijusi telpa krāsotu audumu žāvēšanai, notiek četras reizes dienā, un tās ir atvērtas visiem, kas vēlas piedalīties. No ārpus lūgšanu nams atgādina šķirstu, tāpēc šai ēkai dots šķirsta vārds. Lūgšanu liturģiju veido psalmu dziedājumi, lasījumi, dziesmas un arī klusums, kas ļauj atpazīt saikni ar Tezē kopienu Francijā. Bet atšķirībā no Tezē liturģijā netiek izmantoti mūzikas instrumenti, ļaujot māsu balsīm izskanēt smalkā daudz balsībā, un arī viesu skaits, ko māsas vienlaikus var uzņemt, ierobežots ar dažiem desmitiem cilvēku.

Granšānas kopienas māsas ir pārliecinātas, ka pasaulē, kuru tik ļoti ievaino sašķeltība, Dievs aicina viņas vairo izlīgumu, būt par līdzību kopībai, kas iespējama arī atšķirībā, lai paliktu pie Jēzus vārdiem: “Lai viņi būtu viens, lai pasaule ticētu.” (Jņ 17:22)

Tieši tāpēc viesu uzņemšana un viesmīlība ir tā, kas stimulē māsas viņu aicinājumā un ļauj izdzīvot cilvēcību un dalīšanos mīlestībā,

paejot kādu ticības dzīves ceļa gabaliņu kopā un palīdzot cilvēkiem uz brīdi apstāties un smelties jaunu spēku. Ar šādu mērķi rekolekcijas, kuru nosaukums “Prieks, vienkāršība, žēlastība” atbilst kopienas dzīves regulas atslēgvārdiem, jūnija pirmo nedēļu Granšānā aizvadīja arī mūsu sievu grupa no Venstpils, Ikšķiles, Jelgavas, Ogres un Rīgas.

Piedaloties kopīgajās lūgšanās, apcerot Rakstus un uzklusot pārdomas par tiem, izmantojot iespēju individuālām līdzgaitniecības sarunām, pavadot laiku vienatnē, klusumā un individuālās lūgšanās, baudot vietējās dabas krāšņumu kalnu takās un ezera krastā, rekolekciju laiks bija ļoti piepildīts un bagāts, jo vienkāršība, prieks un žēlastība bija ne tikai teorētiski izzināma, bet piedzīvājama teju uz ik soļa.

Māsas ikdienā sarunājas tikai tik daudz, cik nepieciešams, lai spētu uzturēt katras dienas ritmu un veicamos darbus. Vienlaikus kopienas dzīves rītmā ir atvēlēti īpaši brīži, lai visas kopienas māsas vai mazākas māsu grupas varētu satikties, dalīties un cita citu uzklusot par kopienas dzīvi, attiecībām, kā arī savu personīgo garīgo dzīvi. Vienkāršību visvieglāk pamanīt ēdienreizēs, apģērbā un telpu iekārtojumā, kam tajā pašā laikā īpašu krāšņumu piešķir smalkās ziedu kompozīcijas, kas veidotas no turpat kopienas dārzā un

līdzās esošajās pļavās salasītajiem ziediem. Mūsdienā terminiem runājot, māsas varētu būt ilgtspējas un zaļās domāšanas paraugs, lietojot pašu audzētas un lasītas zaļās tējas, vairākkārt izmantojamas auduma salvetes un vienu šķīvīti kā zupai, tā desertam, pirms tam to izslaukot ar maizes gabaliņu. Turpat līdzās arī bērns prieks – ieraugot no zieda nokritušu kukaiņi, pasargājot to savā krūzītē, lai pēcāk palaistu brīvībā, un žēlastība spēst pamanīt tuvumā katru mazāko, kam vajadzīga palīdzība.

Un palīdzības un lūgšanu vajadzību ir tik daudz, ka tās nav iespējams nolasīt vienā aizlūgumu sarakstā pat tad, kad lūgšanas ir četras reizes dienā, tāpēc liela kalpošana daļa uzticēta arī tām māsām, kas gadu un veselības dēļ vairs nespēj piedalīties ikdienas darbos un apmeklēt svētbrižu klātienē. Ar rožu sienu apvīta nama otrajā stāvā, no kura var vērot kopienas dzīves norises, dzirdēt zvanu skaņas un sekot dziedājumiem, šīs māsas turpina piepildīt savu mūža aicinājumu un lūgt par cilvēkiem no visas pasaules. Vai tā nav žēlastība?!

Rekolekciju pieredzi aprakstīt nav viegli, varbūt pat neiespējami, jo Dieva maigā, čukstošā balss katru uzrunā citādi, bet nepārprotami mūsu sieviešu grupai, kura lielu daļu savas kalpošanas un ikdienas dzīves velta

draudzei un vīru mācītāju atbalstam, šis laiks klusumā bija ļoti nepieciešams un īpašs.

Padalīšos ar dažām atziņām, kas var noderēt vēl kādam, lai spētu turpināt šāuro ticības un kalpošanas ceļu.

- Iekšējās dzīves stūrakmens ir sirdsmiers.
- Miers un prieks var aizpildīt trauksmes bezdibeņus.
- Pagātne ir apglabāta Kristus sirdī, un nākotne jau sagatavota, neraizējies!
- Neriņķo ap sevi un to, kas tevī nav “gana”.
- Krusts izgaismo – nav garantijas, ka tevi nesāpinās.
- Kad briedums satiekas ar bērnības garu, var piedzīvot vienkāršību.
- Atzīt kļūdas un darīt to vienkārši.
- Neizvairīties saukt lietas īstajos vārdos; kas laipo, veicina kopienas (ģimenes) sabrukšanu.
- Kas dzīvo žēlastībā, nepazīst vilšanos.
- Kristus neliek kalpot karstumā, Viņš pazīst manu nogurumu.
- Jēzus aicina kopībā visu mūsu būtību, ne tikai to pusi, kas skrien Viņam pretī.
- Lūdzies un strādā, lai Dievs var valdīt. Lai visas dienas garumā tavš darbs un atpūta ir Dieva Vārda iedvesmoti! Visā saglabā iekšēju klusumu, un tu iesakņosies Kristū.
- Esi piepildīts ar svētību Garu – prieku, vienkāršību, žēlastību!
- Aiziet!

Granšānas kopienas klusuma rekolekcijās piedalījās (no kreisās puses): Iveta Kalme, Linda Kalniņa, Inita Gailīte, Dita Pavloviča, Gunita Laugale, Līga Kalēja.

Par kopienas dzīvi, vēsturi un rekolekciju iespējām iespējams vairāk uzzināt mājaslapā:

◀ 3. lpp.

Katram cilvēkam ir bijusi vai joprojām ir tāda aka, pie kuras remdēt iekšējas slāpes, ierokoties pāri galvai darbos, aizraujoties ar kādu vaļasprieku, apreibinoties, ļaujoties kaislībām vai laiku pa laikam aizejot uz dievkalpojumu. Uz laiku tā *iegūst* apmierinājumu, bet: "Ikvienam, kurš dzer no šī ūdens, atkal slāps." Vajag vēl un vēl. Sievai jānāk vēl un vēl. Būtu dīvaini, ja, atkal un atkal darot to pašu, cilvēks nonāktu pie citāda iznākuma.

Jēzus parāda, cik tāds dzīves modelis ir bezcerīgs. Tomēr Viņš nepieprasa saņemties un dzīvot pareizi. Aizliegumi un pavēles nepalīdz. Ir bezjēdzīgi kādam pārmest: "Kādēļ tu tik daudz dzer?!" Ja kādam patīk alkohols, viņš atbildēs: "Tādēļ, ka tas ir forši, tas atslābina un palīdz justies labāk. Jā, tā var sabeigt aknas, bet tas būs kaut kad vēlāk." Atkarīgajam palīdz tikai viens – atrast kaut ko labāku, kā dēļ ir vērts palikt skaidrā un pamosties bez paģirām. Piedzivojumu, kas dienas piepilda ar jēgu, aizrautību un mierinājumu, kuru viņš veltīgi meklē reibumā. Tāds piedzivojums nav aizstājējs atkarībai. Atkarība ir aizstājējs tam vienam, pēc kā dvēsele sūrst patiesās ilgās. Jēzus uzmeklēja sievieti pat Samarijā, lai viņai to piedāvātu.

Ievērojamā cienīgi, ka viņa neapcirtās un neaizskrēja projām, kad Jēzus pateica visu, ko viņa ir darījusi. Kad mums kāds tā iebāž degunā mūsu kaunu, kļūdas vai neveiksmes, mēs mēdzam reaģēt ar dusmām, liegšanos vai bēgšanu. Šī sieviete turpretī steigās pie tiem, kurus vairījās satikt: "Nāciet, skatiet cilvēku, kas man ir sacījis visu, ko es esmu darījusi!" Izstāstījusi to, par ko tie viņu nosodīja un kurus viņa tādēļ negribēja redzēt. Kā lai izskaidro tik neparastu rīcību?

Vai jums kādreiz ir gadījies sastapt cilvēku, no kura staro kas tāds, ka gribas kaut vai pasēdēt viņam blakus? Kādu valdzinošu personību, no kuras plūst tāda labvēlība, iejūtība un autoritāte, ka gribas vēl vairāk atklāties, kad viņš uzrāda kļūdas un vainas. Jo ir skaidri jūtams, ka viņš grib un spēj dziedināt. Visa mana pieredze ar Kungu Jēzu Kristu, viss, ko esmu piedzīvojis kopā ar Viņu, liecina – Viņš ir tieši tāda personība. Nekādi citi piedzivojumi, nekas visā pasaulē nespēj sacensties ar atrašanos Viņa tuvumā. Tādos brīžos var no sirds sacīt: "Man ar to pietiek." Tas atbrīvo no bailēm un dod piepildījumu un mieru. Darbošanās Viņa lietās ir tik dzīvinoša! Tad vairs neslāpst.

Šķiet, ka samariešu sieviete to piedzīvo. Viņa domā pie sevis: "Vai tikai tas nav Kristus?" Kristus personificē vislielāko labumu. Ideālu, kurš vērtē un tiesā, taču pacilā un

Prieks svinēt kopā! Arhibīskaps Jānis Vanags ar amatbrāļiem no Jūrmalas prāvesta iecirkņa un Mārupes domes pārstāvjiem pie Piņķu Sv. Jāņa baznīcas pēc jubilejas dievkalpojuma.

iedvesmo. Samariešiem, jūdiem un kristīgajai pasaulei Kristus ir glābējs un cerība. Jēzus viņai saka: "Tas esmu Es – kas ar tevi *runā*." Un viņai nav šaubu, ka viņa ar savām acīm skata to, kuru ir gaidījušas paaudžu paaudzes.

Viņš nebaras un nenosoda, bet prasa tikai vienu – pārstāj nākt pie savas dzīves muļķīgās akas, kur tev atkal un atkal slāps! Ņem dzīvo ūdeni, kuru Es tev došu! Tas ir tik skaisti! Sievietes dzīve ir galīgā putenī, bet Jēzus pret viņu izturas laipni kā pret kādu svēto! Un tā arī ir – ticība uz Kristu cilvēku dara

svētu. Tas ir Dieva, nevis cilvēka paša darbs. Kristus nāca pasaulē, lai tīras līdzjūtības un žēlastības dēļ attaisnotu grēcīgo cilvēku un ievadītu atjaunotā dzīvē.

Jēzus attieksme un personība sievieti ir pārvērtusi. Mēs lasām: "Viņa atstāja savu ūdens trauku, nogāja pilsētā un sacīja ļaudīm: "Nāciet!" Tas ir ļoti trāpīgs kristīgas ticības apraksts – nolikt savu ūdens trauku, ar kuru smēl no dzīves īslaicīgus apmierinājumus, un iegūt sevī dzīvu avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai. Cilvēks savu kristīgo ticību pa

īstam piedzīvo nevis tad, kad bailēs no soda ievēro kādus aizliegumus, bet tad, kad, Kristus savaldzinātam, viņam neslāpst pēc lētā, postošā vai aizliegtā, jo viņam ir kas labāks. Dzīvības ūdens mūžīgai dzīvei.

Šķiet, ka Dievs darbojas arī *YouTube* platformā. Kamēr pārdomāju šo Rakstu vietu, tā man piedāvāja kādas sievietes videoliecību.¹ Viņa bija iestājusies teoloģijas seminārā kā atklāta lezbiete. Ordinēta par mācītāju, viņa sāka kalpot draudzē. Viņa uzskatīja, ka savu orientāciju nespēj mainīt, tādēļ jāizmaina Baznīca. Viņa nevēlējās to graut, tikai darīt atvērta un iekļaujošāku. Kādu dienu, kā pati stāstīja, stereotipiskajā lezbietes izskatā ar skūtu galvu un daudziem pīrsingiem un tetovējumiem viņa piedalījās lūgšanu sapulcē, kurā saņēma Svētā Gara pieskārienu. Pirmo reizi mūžā viņa piedzīvoja, ka ar Jēzu Kristu var būt īstās, personīgās attiecībās. Ka kristietība nav tikai sociālā taisnīguma iniciatīva, kā viņa bija mācījusies savās studijās. Ar laiku, negaidītas un sākumā negribētas, viņa pamodās jūtas pret viņas tagadējo vīru. "Es nepūlējos mainīt savu orientāciju," viņa stāstīja. Tas pat nenāca prātā. Vienkārši mana uzmanība no tās pārcēlās uz Kristu. Kad Kristus nostājas dzīves centrā, pārējās lietas pamazām nostājas savējās.

Lūk, kāda sievietes pieredze, kad viņa nolika savu smēlamo trauku un padzērās no dzīvā Kristus ūdens. Tas nav stāsts par orientāciju. Mums katram dzīvē ir lietas, kam vēl jānostājas īstajā vietā. Tās atrod savu vietu, kad uzmanība no tām pārcēlas uz Kristu. Jēzus pats teica: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt."

Varbūt kāds gluži pamatoti jautās: kā to var izdarīt? Sieviete Jēzum teica: "Kungs, dod man šo ūdeni, lai man vairs neslāptu." Labi, tas ir skaists stāsts, bet kur lai to ņemu es? Viss ir tepat. Vai atceraties Jēzus vārdus: "Viss, kas ir Mans, ir arī tavš?" Es te mēģinu jums par to pastāstīt, taču tas ir līdzīgi kā pilsētas iedzīvotājiem, kuri teica sievietei: "Mēs ticam vairs ne tavas runāšanas dēļ, jo paši esam dzirdējuši un zinām, ka patiešām viņš ir pasaules Pestītājs!" Tā ir milzīga starpība – dzirdēt kāda runāšanu vai pašam pieredzēt. To es novēlu katram, kas mani dzird, – ticēt nevis manai runāšanai, bet Kristum, Viņu pašiem sastopot. Kā to izdarīt? Kur Viņu satikt? Baznīca pazīst daudzus veidus, kā to darīt.

Jēzus ir sastopams Viņa vārdos. Tie ir pierakstīti evaņģēlijos un plašākā tvērumā visos Bībeles Rakstos. Tie nav vienkārši vārdi, bet dzīvi, iedarbīgi un dievišķi. Tajos Viņš personīgi tevi meklē, lai kādā dzīves vietā tu

būtu. Lasīt, studēt, meditēt un piedzīvot Kristus vārdus kopsakarā ar savu dzīvi nozīmē sniegties pēc Viņa dzīvā ūdens. Kungs Jēzus nāk pie tevis sakramentos. Viņš uzklausa un pamāca tevi grēksūdzē. Viss, kas vajadzīgs, lai to piedzīvotu, ir apslēpts vai, drīzāk, atklāts Viņa Baznīcā, tās gadu tūkstošos slīpētajā mācībā un sakrātajā pieredzē. Dieva vārdā Baznīcu apraksta kā Kristus līgavu. Kad mēs ar kādu meklējam vispilnīgāko garīgo, dvēselisko, psiholoģisko, miesīgo kopību, mēs taču runājam par laulību. Tur ir atvērta dvēseles slāpēm. Kristus to vēlas un meklē. Vajag tikai dzīvot nemainīgu orientāciju: "Kungs, dod man dzīvo ūdeni, lai man vairs neslāptu."

Varbūt kāds sacīs: "Kā tas var būt? Baznīca te tik ierasti stāv mūsu vidū. Mēs taču visu

par to zinām." Tiešām, viss ir tepat, acu priekšā, taču mēs ne tuvu par to visu nezinām. Palūkosimies, cik daudz būtisku domu varējām risināt, kad mēģinājām tikai nedaudz iedziļināties četros evaņģēlija vārdos: "Bija ap sesto stundu." Baznīcā ir daudz vairāk par četriem vārdiem. Daudz vairāk, nekā tu domā. Meklē, atklāj, ņem un baudi! Tas viss ir tavš.

Arī Samarijas sieviete tiek saukta par Baznīcas pirmtēlu. Piedzīvojusi Kungu Jēzu, tā steigās par Viņu vēstīt citiem. Tā ir piedzīvotas ticības pazīme – vēlēšanās dalīties tālāk, lai ar savu liecību aicinātu visu pilsētu pie Kristus. To es novēlu katram un visai mūsu mīļajai Baznīcai. ●

1 https://youtu.be/v_X0epb4Qts?si=eBA9cOFSqKj2hL2M

GRĀMATAS

“Ticība Kristum un labie darbi”

Luterisma mantojuma fonds piedāvā lasītājam ļoti vērtīgu un nopietnu grāmatu par ticību Kristum un labajiem darbiem jeb par taisnošanas un svēttapšanas savstarpējo mijiedarbību.

Grāmatas autors, labi pazīstams Vācijā un ASV, Ādolfs Keberle (1898–1990), Dr. theol., vācu teologs, no 1922. līdz 1926. gadam Evaņģēliski luteriskā misijas semināra vadītājs Leipcigā. No 1930. līdz 1939. gadam bijis sistematiskās teoloģijas profesors Bāzelē. Studējis filozofiju un teoloģiju Tībingenas Universitātē, 1928. gadā ieguvis doktora grādu, rakstot disertāciju "Taisnošanas un svētdarīšanas attiecības un to nozīme kristīgajā ticībā. Bībeles, teoloģijas vēstures un sistematiskās teoloģijas pētījums". Teologs rakstījis par evaņģēlisko svētumu, kas motivēts nevis bailēs un pienākumā, bet Kristus mīlestībā un pateicībā Dievam. Keberle uzskatāms par luteriskā piētisma mantojuma pārstāvi un skaidrotāju.

Gan šī, gan citas LMF grāmatas ir pieejamas arī elektroniskā formātā par puscenu. Meklējiet grāmatu kristīgajos grāmatu veikalos! ●

“Elfa – suns, ne cilvēks”

Grāmatas galvenā varone ir Labradoras šķirnes kucīte Elfa, kuras misija ir būt vienmēr klātesošam palīgam un uzticamam draugam savai saimniecei Baibai. Lai kur arī viņa savā ratiņkrēslā dotos – pastaigā vai iepirkties uz tuvējo veikalu, ceļojumā pa Latviju vai darba braucienā uz ārzemēm –, Elfa ir vienmēr līdzās. Īsie un sirsnīgie grāmatas stāsti būs iedvesmojoši, smaidu raisoši lasāmviela ikvienam pieaugušajam, kā arī lasīšanai kopā ar skolas vecuma bērniem ģimenēs. Grāmata ir apliecinājums veiksmīgai sadarbībai starp cilvēku ar īpašām vajadzībām un servisa suni, un tās kopējo vēstījumu var ietvert vārdos – nekad nepadodies un esi neatlaidīgs, tomēr mācies nedarīt visu pats, pieņem palīdzību, tā tu gūsi prieku un dāvāsi to arī otram, kurš tev palīdz.

Grāmata ir autore debija rakstniecībā. Ikdienā Baiba Baikovska ir biedrības "Agape LV" nozares "Spēju kustība" vadītāja, kā arī darbojas servisa suņu biedrībā "Teodors".

"Mīlestības dziesma sunim un Dievam. Ar brīnišķīgu humora izjūtu autore apraksta Elfas un savus piedzivojumus stāstos, ar askētisku skaidrību meklē atbildes uz sarežģītiem jautājumiem dzejoļos." *Rakstniece Inga Gaile* ●

“Sludinātājam ir jāiepazīst klausītāju faktiskais stāvoklis”

Mācītājam Edgaram Rumbam – 120

Mārcis Romancevičs, autora foto un foto no LELB arhīva

Gaidot dievkalpojuma sākumu skaisti iekoptā dārzā pie LELB Mežaparka nelielās baznīcas, kurā padomju laiku beigās un vēlāk leģendāro mācītāju, profesoru Robertu Feldmani klausīties straumēm plūda pēc Kunga Vārda izslāpušie, no pārdomām par kristieša aicinājumu mūsdienā pasaulē atrauj piemiņas plāksne pie ēkas: “Šajā dievnāmā no 1937. līdz 1941. gadam kalpoja pirmais Mežaparka latviešu draudzes mācītājs Dr. theol. Edgars Rumba” un dzīves dati “30.05.1904.–01.10.1943.”.

Tātad šogad apritētu 120 gadi mācītājam, ar kuru ne tikai dažādos laikos Roberts Feldmanis kalpojis vienā baznīcā, bet Edgars Rumba ir bijis paraugs, atbalsts un mentors Feldmaņa kalpošanas gaitu sākumā. Savās atmiņās profesors Feldmanis raksta: “Mana izšķiršanās par teoloģijas studijām saņēma spēcīgu impulsu, kad iepazinos ar Edgaru Rumbu. Viņa garīgais iespaids visā Jelgavā bija ļoti liels. Jaunais mācītājs saistīja ar visu – ar nolasītā Vārda un liturģijas skaidro dikciju un izteiksmi, ar Vārda satura dziļumu un patiesīgumu.” Kāds ir bijis cilvēks, kas iedvesmoja *pašu* Robertu Feldmani?

Mācītāja Rumbas talanti lika sevi manīt jau agri. Osvalda Gulbja rakstā, kas publicēts 1959. gadā kristīgajā trimdas izdevumā “Svētuma Sargi”, lasām L. Sproģes, Edgara vienaudzes un Rumbu ģimenes māju “Strazdiņu” Sesavā kaimiņienes, bērnības atmiņas: “Vēl gluži mazs, viņš bija iemācījies no galvas kalendāru un labprāt gribēja, lai viņa atmiņu pārbauda. Arī dzejot viņš sāka agri. Manā piektajā dzimšanas dienā (viņam pašam toreiz bija tikai kāds gads vairāk) viņš man bij veltījis garu dzejoļu un drošā balsī to nolasīja arī visiem ciemiņiem. Es noskaitos un pašu dzejnieku vēlāk iegrudu dīķī, kur tas tikko nenoslīka. Vēlāk mani Edgars par to bieži vien piezoboja. Bārienu dabūju arī no mātes: es varot būt laimīga, ka augot kopā ar Edgaru. Vēlāk ar to varēšot lepoties. Tā nu arī bija pirmā reize, kad dzirdēju, ka kaimiņu Edgars ir kas sevišķs. Es, protams, tur nekā sevišķa neredzēju. Kaut arī viņš zināja no galvas kalendāru un dzejoja, man viņš bija tāds pats bērns kā visi, ar kuriem kopā rotaļājāmies.”

Par laimi nenoslīcinātais Edgars Rumba savos jaunības gados pieslēgās metodistu konfesijai, bet drīz saprata, ka evaņģēliski luteriskā Baznīca sniedz tos rīkus, ko Dievs viņam paredzējis lietot aicinājumā, un kļuva par luterāni. 1923. gadā beidza LU Teoloģijas fakultāti, lai pēc 10 gadiem šajā fakultātē strādātu par pasniedzēju. 30. gadu sākumā ieguvis teoloģijas licenciāta grādu Upsalas Universitātē Zviedrijā. Par mācītāju ordinēts 1929. gadā un sācis kalpošanu vikāra amatā Jelgavas Nikolaja draudzē, kurā tad pirmo reizi Rumbas sprediķošanu izdzirda jaunais Feldmanis. Rumba darbojies latviešu konversācijas vārdnīcas redkolēģijā, zinājis desmit valodas,

bijis žurnāla “Jaunatnes Ceļš” līdzredaktors, piedalījies dažādās starptautiskās konferencēs, divus gadus bijis LELB Virsvaldes loceklis, kalpojis kā Evaņģēliski luteriskās brāļu draudzes garīgo lietu vadītājs. Nozīmīgi, ka viens no Rumbas amatiem bija arī LELB Ārmisijas padomes sekretārs. Atstājot šo posteni, viņš savā vietā ieteica Feldmani, kurš Latvijas kristīgās ārmisijas darbā saglabāja auglīgu entuziasmu un pacēla to pat vēl augstākā līmenī. Leģendārais teologs profesors Maldonis 1939. gadā raksturoja erudīto un enerģisko Rumbu ar vārdiem: “Jaunie koki pāraug vecos.”

Edgars Rumba pētījis latviešu tautas tieksmes pēc tuvinības ar Dievu arī ārpus kristietības robežām (piemēram, darbā “Latviešu dievība Laima”), lai rastu labāku izpratni par savas tautas atgriešanu uz Kristus ceļu. Mācītājam raksturīgi Svētā Gara pielieti, ticība un garīgā izpratnē teikti sprediķi. Roberts Feldmanis rakstīja: “[...] viņš runāja, bija uguns kvēle, un tajā pašā laikā Dieva patiesība.” Apzinājies laikmetu un tautas noskaņu, lai atklātu klausītājiem, ka Bībelē minētie notikumi pirms vairākiem tūkstošiem gadu nav zaudējuši savu aktualitāti, tieši otrādi – Dieva nemainīgā mīlestība pret cilvēku vienmēr ir pārāka par šīs pasaules saimnieka piedāvāto ilūziju par bezcerību.

Mācītāja Edgara Rumbas fotogrāfijas no LELB arhīva.

Mežaparka dievnams, kur no 1937. līdz 1941. gadam kalpoja mācītājs Dr. theol. Edgars Rumba, kura garīgais iespaids pamudināja studēt teoloģiju arī vēlākajai Mežaparka draudzes leģendai – profesoram Robertam Feldmanim.

Mācītājs ir ticis laipni gaidīts daudzās draudzēs, un tādēļ viņš arī centies pagūt savu kalpošanu veikt pēc iespējas ražīgāk: “[...] Rumba vienā un tai pašā dienā ir divās un [...] pat trīs dažādās vietās” (O. Gulbis). Viņa pastāvīgā kalpošana notika Mežaparka latviešu draudzē, Rīgas Kristus draudzē, Akadēmiskajā draudzē un zviedru draudzē, kurā viņš bija ieaicināts ne tikai mācībās Upsalā spodrinātās zviedru valodas zināšanas dēļ, bet arī tāpēc, ka ar savu sirds un prāta sapratnes un pašreizējās kalpošanas piemēru bija ieguvis Zviedrijas parlamenta pilnvaru. Tieši LELB draudzīgās Zviedrijas Baznīcas ietekmē (īpaši arhibīskapa Nātana Sēderblūma darba ietekmē) Edgars Rumba pievērsās ekumeniskajam jautājumam, kas pirms simts gadiem likās vieglāk risināms nekā tagad, par savas doktora disertācijas tēmu izvēloties “Baznīca un garīgais amats oikumeniski luteriskā izpratnē”. Respektīvi, Edgars Rumba nevairījās no “neērtiem jautājumiem”, bet tieši otrādi – centās izziņāt sava laikmeta cilvēka ne vienmēr pareizi mērķētos centienus sarunai ar Dievu, lai uzrunātu augošo draudzi tai saprotamā valodā un domā, pasniedzot Kristus Evaņģēliju ikvienam, kura sirds pēc tā alkst. Savā darbā par kristīgo pasludinājumu “Kulta runas viela un tās avoti” viņš raksta: “Sludinātājam ir jāpazīst klausītāju faktiskais stāvoklis.”

Vai sirdī un prātā gudrā mācītāja vēstījumi ir aktuāli šodien? Gan ilgstoši ticībā esoši, gan tikko atgriezti kristieši Latvijā var sajūst spiedienu no laikmetam raksturīgā ateisma, kas sludina “mīlestību” un aizstāv “cilvēku”, tiesa, reducējot abus terminus līdz niecībai, šādi radot iznīcinošu krīzi ļaužu, īpaši jauniešu, domāšanā.

Tādēļ atgādinājums, ka visa kristīgā Baznīca, neskatoties uz konfesiju, ir Kristus miesa,

nāk laikā. Šīs nekādā gadījumā nav un nav bijis aicinājums saplūst, kompromisā zaudēt identitāti – nē! Bet vai ne katram kristietim lūgšanā nav jāieliek jautājums: kā mums visiem būt vienotiem cīņā pret šīs pasaules “valdnieku”, neļaujot tam brīvi iznīcināt mums apkārt esošo ļaužu sirdis? Vai mums nebūtu kopā jālieto katram dotās Dieva dāvanas? Vai un kā varam savstarpējā cieņā un mīlestībā vienoties mums dotajā aicinājumā – iet un darīt par macekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā (Mt 28:19)?

Šeit ir arī Rumbam tik aktuālais jautājums par misijas darbu. Vai ticīgajiem būtu komfortabli jāsēž savas baznīcas solos vai tomēr jācenšas sasniegt pēc iespējas vairāk dvēseļu ar Evaņģēlija vēsti? Mārtiņš Luters mācītāja Rumbas tulkojumā no vācu valodas saka: “Vai Dievam kalpot nozīmē ielīst kaktā un nevienam nepalīdzēt, nedz padomu dot? Kas grib Dievam kalpot, tas lai paliek pie cilvēkiem un kalpo, ar ko vien varēdams.” Turklāt ne jau viss misijas darbs ir veicams tālu, kādā eksotiskā pasaules nostūrī, mūsu pašu zeme slāpst pēc Dzīvības ūdens veldzējošā lietus.

Edgara Rumbas pievērsšanās latviešu kultūras (kristīgās un arī pagāniskās) un tradīciju izpētei liecina par to, ka viņš apzinājās “pareizās valodas” nozīmi attiecību veidošanā ar draudzi. Vai arī šodien nebūtu jāieklausās tieši mūsu tautai raksturīgajā valodā, apstākļu problemātikā, lai sludinātais Vārds būtu adresēts tieši šīs zemes dēliem un meitām (Mk 13:10)? Dievs intīmi pazīst katru no mums

(Ps 139), kādēļ tad Viņa Vārdam, teiktam ar mācītāja lūpām, būtu jāskan sveši?

Vai par šīm tēmām ir jādomā šodien? Vai mēs patiesi mīlestībā un pazemībā veicam visu, kam esam Dieva aicināti?

Edgara Rumbas mūžs aprāvās garīgā un fiziskā spēka pilnbriedā. Viņš mira izsūtījumā Irkutskas apgabala Rešotu nometnē 1943. gada 1. oktobrī, nošķirts no savas ģimenes locekļiem (diviem bērniem, sievas un viņas mātes), kas tika izvesti vienlaikus ar viņu. Tiesa, mācītāja pilnīgo izpratni par Kristus dāvāto aicinājumu spilgti raksturo arī vārdi viņa pēdējā vēstulē sievai Idai, kurā mācītājs raksta, ka viņam ir “nepieciešamība un iespēja strādāt un kalpot tiešajā specialitātē”. Tas ir, līdz par mūža beigām; ieslodzījumā apguvis lietuviešu valodu, Edgars Rumba pašreizējīgi kalpoja tiem, ko Dievs viņam bija uzticējis, dodot un pats gūstot mierinājumu Jēzus klātbūtnē.

No Edgara Rumbas dzejoļa “Dzīvības rīts – nāves laukā”: “Bet manu galvu savām krūtīm Tu, mīlais Jēzu, pieglaudīsi; Kā meitēns lietu loga rūtīm – Sirds asaras man noslaucīsi.”

20. gadsimta sākumā Gustava Ādolfa Mežaparka baznīca ir celta kā neliela elektrostacija, kas tikai vēlāk kļuvusi par dievnamu, taču ne jau elektriskie lādiņi ir tie, kas piesātina apkārtējo gaisu, bet gan Svētā Gara klātbūtne, kas dažādos laikos šeit svētījusi Dieva kalpus ar gudrības runas dāvanu kristīgajai draudzei par svētību. Arī šorīt. Laiks ieklausīties Dieva Vārdā un pārdomas par laikmetu ielikto lūgšanā. Jāiet iekšā – sākas dievkalpojums. ●

● Kopā ar citiem materiāliem raksta tapšanā izmantoti Profesora Roberta Feldmaņa fonda izdevumi: Edgara Rumbas “Kristus – mūsu miers” un “Es šodien mājās nebūšu”, Roberta Feldmaņa “Par sevi un sev” un izdevniecības “Klīnts” izdotā Edgara Rumbas darbu izlase “Viņpus aizspriedumiem, noliegumiem un ilūzijām”.

● Pateicība Dr. theol. Guntim Kalmem par motivēšanu un atbalstu raksta tapšanā, Ivetai Kalmei par atsaucību materiālu uzmeķlēšanā un lieliskām sarunām un mācītājam Ilmāram Rubenim par viesmīlību, pieņemot ciemos LELB Mežaparka draudzē.

“Camino Latvija” aicina pievienoties vienas dienas pārgājienos un velobraucienos

Sandra Rone, Latvijas Sv. Jēkaba ceļa asociācijas vadītāja

Jau piekto gadu Svētā Jēkaba ceļa asociācija svinēs Sv. Jēkaba dienu (25. jūlijs). Šogad, **27. jūlijā**, svinības būs īpaši lielas, organizējot pasākumu “Viena diena Latvijā kā katra diena Spānijā”, kas notiks visā Sv. Jēkaba ceļā Latvijā. Svētā Jēkaba ceļa asociācijas pārstāvji, draugi un ikviens interesents pulcēsies 24 ceļa posmos, lai atzīmētu šos svētkus.

Svētā Jēkaba jeb Santjago ceļš ir viens no populārākajiem svētceļojumu maršrutiem Eiropā. Tā kā ik gadu Sv. Jēkaba ceļā dodas simtiem tūkstošu cilvēku, ir attīstījušās dažādas maršruta variācijas, jo ir ierasts uzskatīt, ka svētceļojums sākas jau no mājām.

Maršrutu daudzi veic reliģisku mērķu vadīti, taču gana daudz gājēju izvēlas Sv. Jēkaba

ceļu, lai būtu dabā, pabūtu vientnē ar sevi, piedzīvotu grūtības, pārbaudījumus un lai labāk sevi iepazītu vai arī vienkārši baudītu iešanu un piedzīvojumu. Ceļš var būt veltīts personīgiem mērķiem, kādam citam, lai lūgtu par kādu problēmas risinājumu, kā arī tā ir iespēja sakārtot domas un baudīt ceļu.

2019. gadā Latvijā tika sākta ceļa izveide, un kopumā piecu gadu laikā ir izstrādāts 562 kilometru garš ceļa maršruts. Ceļā var doties jebkurā gada laikā un veikt sev vēlamu atpūtu. Maršruts sadalīts 11–32 kilometru garos posmos (ar iespēju tos dalīt starpposmos). Tas sastāv no 24 posmiem. No sākuma punkta Valkā pie Igaunijas robežas līdz Rīgai ir 12 posmi (280 km). No Rīgas līdz Lietuvas robežai ceļa veikšana ir iespējama divos veidos: 6 posmi līdz Žagarei (133 km) vai Sv. Meinarda ceļš – 6 posmi līdz Skaistkalnei (149 km).

Svinot Sv. Jēkaba dienu, asociācijas mērķis ir iedzīvināt ceļu visā garumā. Būs posmi, kuros dosimies kājām, būs veloposmi, un būs ģimenes posms, kas būs īsāks un piemērots arī bērniem.

Pārgājieni tiks organizēti sadarbībā ar Valkas, Cēsu, Mārupes, Dobeles, Salaspils, Ogres, Jaunjelgavas, Vecumnieku Tūrisma informācijas centriem konkrētos maršruta posmos.

Asociācija aicina ikvienu izvēlēties sev piemērotāko posmu un pieteikties.

Vietu skaits katram posmam būs ierobežots. Aicinām sekot līdzi jaunumiem par pasākumu *Camino Latvia* un TIC mājaslapās vai Facebook lapās. ●

Informācija par Sv. Jēkaba dienu Latvijā

- Pirmā 2019. gada svinību pasākuma laikā tika noiets posms Jaunmārupē–Rīga un pie Rīgas Sv. Jēkaba Romas katoļu katedrāles bruģī iestrādāts bronzas gliemežvāks, kas apliecināja Latvijas pievienošanās vēsturiskajam starptautiskajam Sv. Jēkaba svētceļojumu tīklam.
- 2020. gadā uz Igaunijas–Latvijas robežas Valkā, Putras kalnā, ar dažādu draudžu mācītāju svētību tika ierakts Sv. Jēkaba ceļa robežstabiņš.
- 2021. gadā tika veikts pārgājiens Rīga–Skaistkalne, kura noslēgumā pie Latvijas–Lietuvas robežas Skaistkalnē tika iesvētīta un uzstādīta simboliska zīme, kas liecina, ka līdz Santjago de Kompostelas katedrālei Spānijā ir ejami 4308 km.
- 2023. gadā, atzīmējot Jēkaba dienu, Dobelē pie Vissvētākās Romas katoļu baznīcas un Dobeles evaņģēliski luteriskās baznīcas tika pieliktas keramikas flīzītes ar gliemežvāka simbolu, bet pie Vissvētākās Romas katoļu baznīcas arī speciāli veidota zīmoga mājiņa.

Kā viņi satikās?

Ivars Jēkabsons, mācītājs

“Meitene bija ļoti glīta,” tā par Rebeku, kas kādudien devās uz aku smelt ūdeni, rakstīts Bībelē (1Moz 24:16). Vārdus *ļoti glīta* šeit var izteikt vārdā *labs*. Līdzīgi, kā sacīts par pasaulē radīšanas dienām: redzi, viss bija ļoti labs! Tā bija arī, kad Ēdenes dārzā parādījās sieviete leva, kuru Dievs veidoja no Ādama ribas. Dievs sacīja, ka cilvēkam nav labi būt vienam, un tad deva Ādamam sievu. Tā Bībele jau no iesākuma runā par attiecībām starp vīrieti un sievieti kā par Dieva dotu un gribētu labu, skaistu dāvanu – mīlestību paradīzē, kas turpinās katrā ģimenē.

Arī daudz gadu vēlāk, kad pasaulē ienāca grēks un ciešanas, Dievam bija padomā aizvien kaut kas labs, kad Ābrahāms pēc sievas Sāras nāves kalpam lūdza atvest dēlam Īzakam līgavu. Šis visai neparastais stāsts aprakstīts 1. Mozus grāmatas 24. nodaļā. Izlasi, kā kalps sekoja Ābrahāma norādēm un atrada to īsto, labo, skaisto, rūpīgo – Rebeku no Ābrahāma dzimtās puses ļaudīm. Un kā viņa atsaucās šim piedāvājumam doties svešumā, pilnībā nezinot, kas viņu tur sagaida.

Iedomājies, pirmo reizi Īzaks satika savu Rebeku tikai tad, kad viņa tuvojās viņa mītnē. Ar aizsegtu seju viņa ienāca Īzaka teltī. Un nebija nekāda pārbaudes laika – vienkārši uzticēšanās, ka viņa ir īstā, Dieva dotā un pati labākā. Bet līdz tam, lai kļūtu Īzaka līgava, Rebekai bija jāatstāj dzimtā zeme, tāpat kā to reiz darīja Ābrahāms, sekojot Dieva aicinājumam. Un arī Īzaks beidzot atraisījās no pieķeršanās savai mātei Sārai, par kuras aiziešanu viņš vēl sēroja. Šī jaunā ģimene sākas, kā ir sacīts: “Vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai.” (1Moz 2:24)

Pajautā, atcerieties savā ģimenē, kā tāvi vecāki satikās. Kā sākusies viņu ģimene? Domāju ikvienā šādā stāstā, tāpat kā par Īzaku un Rebeku, ir daudz brīnumainu lietu, un katrā no tiem jaušama Dieva brīnumainā darbība.

Arī mūsdienās ir daudz stāstu, ne mazāk brīnumainu, kas liek sastapt liktenīgo cilvēku ceļā vai darbā, bankā vai baznīcā, kara hospitālī vai ceļa negadījumā.

Piemēram, kāda meitene ieradās uz randiņu sarunātā stundā un vietā, bet viņš neieradās... Gaidot viņa ieraudzīja vēl kādu,

kam arī bija sarunāts tikties tai pašā vietā un stundā, bet... Nu tā viņi satikās. Bet kāda cita meitene pēc nepatīkamas draudzības pārtraukšanas lūdza kolēģim izlikties par viņas jauno draugu... Un tā viņi palika kopā uz mūžu.

Vēl kāds puisis bija policists, bet viņa strādāja kioskā, un viņi satikās.

Viņa kādu rītu izveda pastaigā sunīti, bet tajā rītā sunītis negaidīti devās pa citu celiņu kā ierasts, un... Bet kāds vīrietis no Japānas ceļoja pa seno Zīda ceļu un pazaudēja savu biļeti. Viņš bija spiests iegādāties jaunu, bet jaunā vieta vilcienā izrādījās līdzās meitenei no Honkongas – tā viņi satikās. Un tad kāds puisis lasīja sludinājumu avīzē, un... Un kāda cita meitene redzēja bildi iepazīšanās portālā. Bet kāds puisis zvanot kļūdījās ar numuru, un, kad viņa pacēla klausuli... Tad viņu saruna nez kāpēc negribēja beigties, un tā viņi satikās. Vai šie stāsti nav mazāk liktenīgi kā tas par Rebeku pie akas? Un viss bija ļoti labi! ●

● Kā satikās tavi vecāki?

● Kur tajā ir Dieva neparastā dāvana un vādība?

Rebeka

"Lūk, cilvēks!"

1 Atrodi 1. Mozus grāmatā 24. nodaļu!

2 Izlasi no 34. līdz 67. pantam skaisto un interesanto stāstu par Rebekas un Īzaka satikšanos!

3 Uzraksti zīmējumam virsrakstu!

Lai Dieva svētība vasara!

Balvu Aldim Kalniņam pasniedz Latvijas Bībeles biedrības pārstāvji Valdis Tēraudkalns un Antra Puriņa.

Aldis Kalniņš saņem balvu "Gada Bībeles cilvēks 2023/2024"

Ar prieku ziņojam, ka reklāmas dizainers Aldis Kalniņš, kuru intervējām "Svētdienas Rītā" decembra numurā, 30. maijā biedrības *Free Riga* radošajā mājā "Viskaļi" no Latvijas Bībeles biedrības (LBB) vadības rokām saņēma balvu "Gada Bībeles cilvēks 2023/2024". Pagājušogad šī balva tika pasniegta "Svētdienas Rītā" autorei, Limbažu draudzes locklei Ingridai Briedei.

LBB ļaudis Aldi pamanījuši pagājušā gada rudenī *Free Riga* piedāvātajās telpās bijušajā Pasaules tirdzniecības centra ēkā Elizabetes ielā, kur visus pie izejas sagaidīja Alda radītā Kartona Baznīca – no vienkāršām kartona kastēm radoši radīta telpa un lakoniski un asprātīgi pasniegta informācija par Bībeli un Dievu. Telpa, kurā tā vien griebās "aizķerties", kurā ikviens varēja justies brīvi, uzdot jautājumus kā zinātkārs bērns, nekautrējoties, ka kaut ko nezina par šīm lietām.

"Ja Svētais Gars mums sniedz radošuma un brīvības dāvanu, tad Aldis to saņēmis pārpārēm. Bet pats galvenais – viņš to nepatur sev, bet dāvā apkārtējiem. Alda patiesums, radošums un uzdrīkstēšanās ienest Dieva Vārdu publiskajā telpā, darot to vienkāršā, bet kvalitatīvā un novatoriskā veidā, patiesi iedvesmo. Bībeles biedrības sociālajā vietnē Facebook ierakstu par Kartona Baznīcu paskatījās vairāk nekā 3000 (!) cilvēku," savu izvēli, kāpēc tieši Aldis saņem balvu, pamato LBB pārstāvji.

Kartona Baznīca bijusi apskatāma Rīgas 1. Kristīgajā pamatskolā, Bauskas rokmūzikas festivālā, bijušajā Pasaules tirdzniecības centrā, tai ir savs konts sociālajās vietnēs Facebook un Instagram. Šobrīd Kartona Baznīca atrodas radošajā mājā "Viskaļi" Viskaļu ielā

36 A, kur ir arī mākslinieku darbnīcas un pie durvīm tā sagaida katru ienācēju. "Bet Aldim ir sapnis, ka šādas Kartona Baznīcas

varētu būt katrā Latvijas pilsētā. Aldis ir gatavs to darīt. Bet vai mēs esam tam gatavi?" vaicā Latvijas Bībeles biedrības ļaudis. ●

LBC
LATVIJAS BĪBELES CENTRS

AICINĀM PIETIEKTIES STUDIJĀM LATVIJAS BĪBELES CENTRĀ

ĢUDRAIS MEKLĒ ZINĀŠANAS

STUDIJU PROGRAMMAS

- Kristietības pamati
- Teoloģija un kalpošana
- Kristietība, darbs un sabiedrība
- Ievads draudzes padomdošanā
- Sludinātāju skola

MĀCĪBU FORMĀTS

Tālmācībā
Klātienē un tālmācībā
Klātienē
Tiešsaistē
Klātienē

Visām klātienes programmām var pieteikties atsevišķam kursam.
Klātienes studijas notiek 1–2 reizes mēnesī.

MĀCĪBU SĀKUMS 13. SEPTEBRĪ

PIESAKIETIES

bible.lv
27014222

Rīga, Krāslavas ielā 27

LĪDZ 1. SEPTEMBRIM

Laipni lūgti!

INĀJUMI • SLUDINĀJUMI • SLUDINĀJUMI

Raimonda Alpes

drēbniekdarbnīca

piedāvā un izgatavo

- mācītāju amata tērpus,
- altārsegas,
- koru tērpus u. c.

Tālrunis 29775464.

"Ihtis" veikala (Mazā Pils iela 4, www.ihtis.lv)

Katrīnas Čakstes-Vilsones grāmata
"Karš, mīlestība, brīvība"

Cena **10,00** eiro

Piesakies
jauniešu vasaras nometnei
"Atkal attiecības"!

No 6. līdz 11. jūlijam

Cēsīs, diakonijas kopienas centrā "Gaujaslīči" notiks jau otrā LELB Jaunatnes nozares organizētā nometne, kuras centrā ir **attiecības**. Nometnes tēma un aktivitātes ir piemērotas 16–25 gadus veciem jauniešiem.

Pieteikšanās nometnei, aizpildot anketu: <https://forms.gle/rcs6FC8r8v3ru68A9>

Jautājumi un informācija pa tālr. 29342266 vai rakstot uz e-pastu: agita.krastina@lelb.lv

● Aicinām arī **brīvprātīgos palīgus** – gan jauniešus, gan pieaugušos. Gaidām nodarbību un sporta aktivitāšu vadītājus, virtuves palīgus, slavētājus, kā arī mācītājus un evaņģēlistus, un ikvienu, kas vēlas piedzīvot **attiecības**, kalpojot jauniešiem.

Kristīgās mūzikas festivāls
"Jubilate" Skultē

no 27. līdz 28. jūlijam

"Teici to Kungu, to godības Ķēniņu svētu, Dvēsele mīlā, kaut teikt Viņu cienīgi spētu! Pulkiem lai nāk, Kokles lai skandināt sāk, Visi lai slavē to svētu!"

27. jūlijā no plkst. 10.00 ikviens mīli gaidīts Limbažu novadā, Skultē, pie Skultes baznīcas, kur pulcēsimies Kristīgās mūzikas festivālā "Jubilate", visu dienu esot kopā dziesmoti sadraudzībā.

Festivālā apmeklētājiem būs iespēja pavadīt laiku ģimeniskā un radošā atmosfērā, kā arī būs pieejamas dažādas atrakcijas un darbnīcas gan bērniem, gan pieaugušajiem līdz pašam vakaram. Un sestdienas vakarā **plkst. 18.00** "Vakara koncerts" ar kopīgu sadziedāšanos noslēguma daļā. Ieeja festivālā par ziedojumiem.

Savukārt svētdien, **28. jūlijā, plkst. 11.00** brīvdabas dievkalpojums pie Skultes baznīcas, ko vadīs Pēterupes un Skultes ev. lut. draudžu mācītājs Ivo Pavlovičs sadarbībā ar mācītājiem no tuvējiem novadiem. Ikviens mīli gaidīts un aicināts!

VASARAS
SADRAUDZĪBA
bērniem
(6 - 14 gadi)

Sestdienu rītos,
SKULTES BAZNĪCĀ 10:00

15.06.2024
29.06.2024
13.07.2024
27.07.2024
10.08.2024
24.08.2024

Tiekamies bērnu rītos!
Mīli gaidīti!

www.skultesbaznica.lv
Skultes baznīca, Skultes pag., Limbažu nov.
+371 26327086

Vēlies ielikt reklāmu
"Svētdienas Rītā"?
Par cenu – vienosimies!
Raksti uz e-pastu: svetdienasrits@lelb.lv!

● Nākamais "Svētdienas Rītā" numurs iznāks **2024. gada 1. augustā!**

BĪBELES LASĪJUMI

Es tiem došu citu sirdi, Es likšu viņos jaunu garu. (Ech 11:19)

2.07.	4Moz 16:20–35;
Rm 4:1–12; Mt 19:23–30
3.07.	4Moz 16:36–50;
Rm 4:13–25; Mt 20:1–16
4.07.	4Moz 17:1–11; Rm 5:1–11;
Mt 20:17–28
5.07.	4Moz 20:1–13;
Rm 5:12–21; Mt 20:29–34
6.07.	4Moz 20:14–29;
Rm 6:1–11; Mt 21:1–11
7.07.	4Moz 21:4–9, 21–35;
Apd 17:12–34; Lk 13:10–17
8.07.	4Moz 22:1–21;
Rm 6:12–23; Mt 21:12–22
9.07.	4Moz 22:21–38;
Rm 7:1–12; Mt 21:23–32
10.07.	4Moz 22:41–23:12;
Rm 7:13–25; Mt 21:33–46
11.07.	4Moz 23:11–26;
Rm 8:1–11; Mt 22:1–14
12.07.	4Moz 24:1–13;
Rm 8:12–17; Mt 22:15–22
13.07.	4Moz 24:12–25;
Rm 8:18–25; Mt 22:23–40
14.07.	4Moz 27:12–23;
Apd 19:11–20; Mk 1:14–20
15.07.	4Moz 32:1–6, 16–27;
Rm 8:26–30; Mt 23:1–12
16.07.	4Moz 35:1–3, 9–15, 30–34;
Rm 8:31–39; Mt 23:13–26
17.07.	5Moz 1:1–18; Rm 9:1–18;
Mt 23:27–39
18.07.	5Moz 3:18–28;
Rm 9:19–33; Mt 24:1–14
19.07.	5Moz 31:7–13, 24–32:1–4;
Rm 10:1–13; Mt 24:15–31
20.07.	5Moz 34:1–12;
Rm 10:14–21; Mt 24:32–51
21.07.	Joz 1:1–18; Apd 21:3–15;
Mk 1:21–27
22.07.	Joz 2:1–14; Rm 11:1–12;
Mt 25:1–13
23.07.	Joz 2:15–24; Rm 11:13–24;
Mt 25:14–30
24.07.	Joz 3:1–13; Rm 11:25–36;
Mt 25:31–46
25.07.	Joz 3:14–4:7; Rm 12:1–8;
Mt 26:1–16
26.07.	Joz 4:19–5:1, 10–15;
Rm 12:9–21; Mt 26:17–25
27.07.	Joz 6:1–14; Rm 13:1–7;
Mt 26:26–35
28.07.	Joz 6:15–27;
Apd 22:30–23:11; Mk 2:1–12
29.07.	Joz 7:1–13; Rm 13:8–14;
Mt 26:36–46
30.07.	Joz 8:1–22; Rm 14:1–12;
Mt 26:47–56
31.07.	Joz 8:30–35; Rm 14:13–23;
Mt 26:57–68
1.08.	Joz 9:22–10:15;
Rm 15:14–24; Mt 27:1–10
2.08.	Joz 9:22–10:15;
Rm 15:14–24; Mt 27:1–10

Turpinām ziedojumu vākšanu žurnāla izdošanai!

Ziedojumus lūdzam pārskaitīt:
SIA IHTIS, Reģ. nr. 40003417337
SEB banka Vecrīgas filiāle, kods: UNLALV2X
Konta nr: LV33UNLA0001900469704 ar norādi –
Žurnāla "Svētdienas Rīts" izdošanai.
PATEICAMIES PAR JŪSU ATBALSTU!

“Neskrien
pakal,
visiem
citiem,
darīdams
ļāunu.”*

(2Moz 23:2)

* 2024. gada
jūlija lozungs